Marius Iorga

Pre-texte

Editura Eubeea
Timişoara, 1999

Coperta : LUCIAN BISTREANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

IORGA, MARIUS
Pre-texte / Marius Iorga —
Timișoara : Editura Eubeea, 1999
162p. ; 20 cm.
ISBN 973-9479-04-9
821.135.1-32

MANECHINUL

Reîntoarcerea lui Maximilian fusese privită cu suspiciune şi chiar cu oarecare teamă, fiindcă omul suferise un şoc psihic şi stătuse internat mai multe luni în spital. De fapt, nimeni nu ştia precis ce se întâmplase cu el. Doar presupuneri. Unele, e drept, cam neliniştitoare, altele cu o cotă de fantezie umflată dinadins, spre deliciul meschin al unora. Cert este că Maximilian n-a vorbit niciodată nimănui despre boala sa. Unii au încercat să-l tragă de limbă, însă n-au aflat nimic. Maximilian ocolea subiectul cu îndărătnicie sau cu inconştienţă — ambele variante putând fi perfect plauzibile.

Odată revenit, n-a mai fost posibilă încadrarea pe vechiul post de la birou. Dintre toate slujbele recomandate, i-a convenit cea de grădinar — căci Regia autonomă poseda peluze şi gazon şi nici personalul nu-i prisosea. Astfel că, începând cu a doua zi, Maximilian şi-a luat în primire noul loc de muncă.

Peste aproximativ o lună, directorul trimise să-l cheme şi, când Maximilan sosi, îi oferi un fotoliu. Invitatul se codi, dar, până la urmă, se aşeză.

— Trebuie să vă informez că suntem mulţumiţi de dumneavoastră, rosti directorul. Se vede că iubiţi florile. Am avut o reprezentanţă străină în vizită, a rămas impresionată de rondourile pe care le îngrijiţi.

Maximilian nu reacţionă defel, iar celălalt continuă:

— Vă acordăm o primă. Considerăm că o meritaţi.

— ?

— V-aţi acomodat repede...

— Da, domnule director.

— Oamenii sunt drăguți, nu?

— Da, domnule director. Foarte drăguți.

— Mă bucur că vă înțelegeți. Asta e important.

— De acord, domnule director. Oamenii sunt drăguți. şi interesanți.

— E o constatare recentă?

— Nu, domnule director. E o certitudine.

Şeful îl fixă cu privirea câteva secunde, țuguindu-şi apoi buzele într-un anume fel.

— V-ar mai tenta munca la birou? întrebă el sărind de la una la alta.

— Nu, domnule director. E plictisitoare.

— Grădinăritul e total diferit, nu?

— Absolut, domnule director.

— Înseamnă că vă atrag schimbările.

— Da, domnule director. În fiecare zi modific, pe hârtie, aranjamentul floral. Monotonia mă exasperează.

Directorul se trase mai sus în fotoliu, în vreme ce Maximilian scoase din tureatca cizmei un briceag de altoit. Îl deschidea şi-l închidea ritmic, păstrându-şi fizionomia rigidă, inexpresivă. Ridicându-se brusc în picioare, părăsi încăperea şi se duse direct la baraca unde îşi ținea uneltele.

Pe la sfârşitul verii, directorul se înapoie din concediu. şedea în cabinet, admirând, cu coatele sprijinite de pervaz, gazonul tuns ireproşabil. Când se răsuci pe călcâie, simți o zvâcnire uşoară a inimii. Maximilian îl măsura insistent cu ochii, de la trei paşi distanță, având aceeaşi figură impenetrabilă. În mâna-i dreaptă, lama cuțitului de altoit pocni sonor şi înțepeni în lăcaş.

— A! Dumneavoastră erați! îşi reveni iute directorul. Vreo problemă?

— Vă place noua formă a gazonului? răspunse Maximilian tot printr-o întrebare.

— Mărturisesc că da. Am remarcat imediat transformarea. Ideea e excelentă.

Felicitări!

— Mulțumesc. M-am inspirat după un set de poze. Şi delegației japoneze i-a plăcut.

— Ce delegație?

— Erați în concediu.

— Da, exact.

— M-am întreținut cu ei. Japonezii sunt horticultori pasionați.

Domnul Kawanaga are în grădina sa treizeci de specii de orhidee.

— Minunat!

— Simpatici oameni japonezii, nu vi se pare?

— Desigur, confirmă şeful. Şi foarte înzestrați.

— Dar au gâtul atât de subțire... Sunt fragili.

Țârâitul intempestiv al telefonului inundă biroul şi directorul apucă receptorul. Ascultă preocupat, pe urmă, plasând receptorul în furcă, ridică privirea spre Maximilian .

— De necrezut! exclamă el frecându-şi îngândurat bărbia.

— Vreo neplăcere, domnule director?

— M-au anunțat acuma că s-a descoperit un cadavru lângă zidul nordic.

— Un cadavru, domnule director?

— Da. Are o tăietură urâtă la beregată.

— Să fie o crimă?

— În mod cert.

— Şi va veni poliția?

— Bineînțeles. Vor face investigații şi va fi mare tărăboi pe-aici.

La fel ca rândul trecut, Maximilan mormăi ceva în barbă şi se retrase precipitat, motivând că mai avea treabă.

La scurt timp de la ieşirea acestuia, apăru Elisaveta, femeia de serviciu.

— Să trăiți, vreau să vă zic un lucru, domnu' director.

— Ascult.

Femeia se uită cu un soi de îngrijorare către uşă, apoi mai înaintă un pas şi rosti şoptit:

— Ştiți... cu grădinaru...

— Ce-i cu el?

— E abnormal. Jur pe mormântu' bărbatului meu! şi continuă imediat pe acelaşi ton: Acu' o săptămână m-a ocărât Siminica. Mi-a zis câte-n lună şi-n stele. Da' nici eu nu m-am lăsat. Am pozat-o ca la carte, că am...

— Gata, ajunge! i-o reteză directorul nerăbdător. Parcă povesteai de grădinar.

— O, da, iertați-mă că m-a luat gura pe dinainte. V-am zis că eram amărâtă de ceartă. Şi atunci, mâine-zi, m-am dus la grădinar să-i cer o pilulă de cap, că mă ologea durerea. Uşa era depărtată şi el ascuțea un cuțâtoc cât maiu' şi suduia. Vorbea singur, zicea că-i taie ori că-i curăță pe toți. M-am temut să mai intru şi am fugit iute de acolo. Acu' am auzit că or găsit un mort. Îs precisă că l-o omorât grădinaru'. ăsta nu-i om, nici bună ziua nu dă. Îi rasă rea, că eu cunosc lumea.

Câtă vreme istorisise îngrijitoarea, directorul mâzgălise cu picsul o pagină veche de ziar. Deşi aparent detaşat, îi urmărise atent spusele, încercând să rețină esențialul.

— Bine, eşti liberă, se adresă Elisavetei. Vedem noi ce facem.

După plecarea ei, telefonă şefului serviciului administrativ să i-l trimită urgent pe Maximilian .

— Nu mai e în incintă, îl informă acesta.

— Cum aşa? A dispărut?

— Nu, i-am dat bilet de voie, de un sfert de oră. Probleme personale.

— Mai revine azi?

— Nu. A cerut pe toată ziua.

— Mda. Dar cu cadavrul acela ce se mai aude?

— Nici un cadavru, domnule director. Cineva a aruncat în groapa de acolo un manechin. Habar n-am de unde l-au adus.

Lăsând receptorul jos, directorul se postă la fereastră şi-şi plimbă îndelung privirea pe suprafaţa peluzei. Recunoscu în sinea lui — pentru a câta oară? — că era impecabilă.

ELEVUL REFRACTAR

— Nu mai ies la cale cu el, zise învăţătoarea. Păcat, fiindcă e un copil dotat, însă complet scăpat din frâu.

— Ca mamă, m-am străduit să-l educ, vă rog să mă credeţi. L-am crescut singură, nu mi-a fost uşor. De câte ori nu l-am dojenit: ,,Ghiţuşcă, de ce te ţii numai de prostii? De ce nu eşti în rând cu ceilalţi colegi? Tu nu vezi pe ce drum ai apucat?"

— Eu vă înţeleg, dar ce folos. Iată, săptămâna trecută, de exemplu. A făcut o trăsnaie şi l-am admonestat. Ştiţi ce mi-a răspuns? Că mă reclamă forurilor internaţionale. Unde s-a mai pomenit atâta obrăznicie la un puşti?!

— Probabil că s-a inspirat din vreun ziar.

— Nu-i mai cumpăraţi! Să-l preocupe manualele, nu gazetele.

— Nu i le cumpăr eu, are un prieten mai mare care i le dă.

— Mă rog, admise dăscăliţa. Nu vreau să vă necăjesc, dar trebuie să vă aduc la cunoştinţă ultima lui ispravă. Ieri, în pauza de la ora zece, i-a strigat directorului că-i dinozaur. Vă daţi seama ce înseamnă asta?

— Mda, e grav...

— Bineînțeles! A întrecut orice măsură.

— Lăsați că discut eu cu el când ajung acasă. Ce-l așteaptă, n-o să poată căra!

A doua zi, la ora de istorie, Ghiță fu scos la tablă.

— Nu pricep ceva, doamna învățătoare, spuse cu o mină sobră.

— Anume?

— Cum se va scana universul pe computer, dacă e infinit?

Dăscălița holbă ochii, reprimându-și anevoie un rictus al pometului stâng.

— Treci la subiect, elev! Aici nu predăm astronomie.

— Păi... cosmosul nu înseamnă tot cunoaștere?

— Elev! țipă învățătoarea iritată la maximum. Nu devia de la domeniu!

— Bine, dar universul nu e un fel de oglindă a trecutului? Așa am citit.

— Unde ai citit?

— În reviste.

— Și nu ți-am interzis să mai bagi nasul în ele?

— Ba da, însă afli lucruri interesante.

Ascunzându-și fața în palme, dăscălița încremeni așa câteva clipe, apoi rosti printre dinți, cu o furie abia reținută:

— Elev, vrei să revii la tema de azi?

— Sigur.

— Atunci, dă-i bătaie!

Ghiță se conformă și reproduse fidel lecția despre Mihai Viteazul — unul dintre eroii săi preferați. Iar în final adăugă:

— Întâlnirile de gradul trei pot genera probleme, dacă nu se amorsează dialogul la momentul oportun. Vă zic eu: ne paște marginalizarea, doamnă învățătoare. Sunt convins.

PÂRTIA

„Sub crusta gheții noroiul fin aducea cu folii suprapuse de puroi împietrit. Rostuite de vânt, gorganele de omăt punctau întinderea şesului deasupra căruia soarele murea încă o dată. Era o liniște ireală, mărită de orizontul invizibil, ghicit undeva în adâncime, dincolo de meşele de nori anchilozați. Rând pe rând, ocheadele amurgului prinseră a se prelinge silențios în şi dinspre neant. Uşoare sclipiri apăruseră în zare, pe urmă linţoliul asfințitului coborî mai consistent. Puține stele rămaseră de rond, pâlpâind cu lumini muribunde, ca şi cum ar fi fost stoarse nemilos de o forță brută, înspăimântătoare".

Serafim închise cartea şi se cufundă în sine. Din poziția lungit pe spate, vedea luna rotundă şi plină ce răsărise în colțul ferestrei.

După un timp, se îmbrăcă şi ieşi din cabană. Bolta era senină, înaltă şi mută. Primenit de ger, aerul proaspăt se prefira de pretutindeni, aidoma unui elixir miraculos, inepuizabil.

Reflectoarele se aprinseseră deja, scăldând pârtia de schi într-o feerie de basm. Atârnat de cablu, telefericul suia constant panta văzduhului. Părea o creatură stranie, diformă, ivită întâmplător din catacombele serii.

Serafim inspiră de câteva ori profund. Simțea crescându-i treptat buna dispoziție inoculată perseverent de suflul benefic al iernii. Venea întâia oară aici, în această stațiune montană, la recomandarea expresă a medicului. Acuza o formă particulară de astenie, pe care doctorul se angajase s-o elimine cât mai

grabnic. De aceea îi şi prescrisese sejurul la munte, ca un prim şi esențial element al reuşitei tratamentului preconizat.

Îşi aminti că nu schiase de mult şi-l cuprinse, subit, o poftă aprigă de-a aluneca pe zăpadă. Însă pârtia amenajată nu-l încânta defel, ochise el un alt traseu mai interesant, deşi situat la o distanță apreciabilă de cabană.

Prefera singurătatea deplină vecinătății unor turişti zgomotoşi, sâcâitori prin expansivitatea lor exagerată. Găsea că e prea artificial, nefiresc, să ai totul la îndemână. Unde mai era voluptatea datorată propriilor trăiri nealterate? Dar acele senzații unice, absolute, născute doar prin exploatarea spațiilor virgine şi a căilor nebătătorite? În afară de asta, considera că adevărata bărbăție se demonstrează în disputa pieptişă cu povârnişurile, nu stând comod, la urcare, în cabina telefericului. Era la cheremul oricui acel mijloc de transport inventat parcă de leneşi, or el nu va recurge niciodată la serviciile sale. Nu-i permitea mândria şi, mai presus, voia să-şi dovedească putința de a înfrunta bariere şi obstacole din cele mai felurite.

Cu schiurile pe umăr, mărşăluind forțat, poposi la poalele versantului şi se cățără, tenace, până în vârf. Fixându-şi tălpicile de clăpari, îşi dădu drumul.

Purtat de beția vitezei, nu se trezi nici când ajunse în fundul căldării botezată de localnici Râpa lupilor. Stelele de pe cer se transformaseră în mici puncte fosforescente şi le contempla extaziat cum se apropiau vertiginos în semicerc. Întinzând brațul, percepu chiar o arsură şi-l inundă numaidecât un val de fierbințeală ciudată. Se lăsă molatic pe un genunchi, apoi pe celălalt, în vreme ce astrele se năpusteau tot mai numeroase, pătrunzându-l frenetic.

AGENȚIA

Ajunsă la etajul II, Virginia se opri înaintea apartamentului cu numărul opt. Îi reveneau în minte cuvintele prietenei sale, Lola: „Doamna Busuioc e prima în branşă, nu uita. E dotată, ai încredere în ea”.

Apăsă butonul soneriei. Uşa se deschise şi apăru o femeie obeză, cu tenul măsliniu, mirosind puternic a parfum.

— Doamna Busuioc? întrebă Virginia.

Femeia bâțâi scurt din cap, iar Virginia continuă:

— Ştiți... m-a trimis Lola...

— Pentru consultație?

— Da.

— Poftiți!

După ce-i oferi musafirei un scaun, gazda dispăru o vreme şi, când reveni, aduse o tavă cu două ceşti de cafea.

— Serviți, se adresă Virginiei. Nu e aşa de dulce. Mie îmi place mai amară. Dumneavoastă?

— La fel.

— E-n regulă.

Între sorbiturile de cafea, doamna Busuioc o chestionă ba de una, ba de alta... Virginia răspundea cu lux de amănunte şi o ținu tot aşa până isprăviră licoarea. Atunci, luându-i ceaşca şi răsturnând-o cu gura în jos, amfitrioana rosti ferm:

— Şi-acu’, la treabă!

Virginia zâmbi cu stingherealã, foindu-se pe scaun. Participa întâia oară la o asemenea întrevedere şi avea emoții. Iar când doamna Busuioc ridică ceaşca şi începu să privească intens în zațul din interior, simți chiar o uşoară nelinişte.

— Deci aşa, zise gazda învârtind încet obiectul din porțelan fin. Bărbatu-tău are o amantă.

— Da. I s-a agățat de gât la cununia vărului meu, unde am fost. El crede că habar n-am.

— Te ia de proastă, nu?

— Da.

— Hm! I se arată un ocoliş lung. Şi la capătul lui...

— „La capătul lui" — repetă Virginia nemaiavând răbdare.

— ... se arată o altă femeie.

— A doua?!...

— Da.

Virginia vru să mai adauge ceva, însă o năpădi plânsul. Îngână bulversată:

— Dacă are deja două... la ce să mă mai zbat?

— Stai, stai, sări doamna Busuioc. A doua poți fi tu...

Cealaltă săltă capul şi-o scrută în albul ochilor.

— Zău?! făcu ea neîncrezătoare.

— Normal. Uite, apare aici un cerc cu puncte. Asta înseamnă că nimic nu-i sigur.

Virginia hohoti din nou, încât amfitrioana o potoli cu greu.

— Hai, hai, că n-a pierit lumea. Ce te frământi atâta?

— Nu ştiți cât l-am iubit...! scânci Virginia cu fața în batistă. Şi... el... ca un escroc... umblă cu paraşuta aia...

— Hai, calmează-te... o îndemnă gazda. Prea le pui la suflet.

Virginia suspină şi-şi şterse lacrimile, după care se îndreptă de spate, împreunându-şi brațele pe piept.

— Da — urmă doamna Busuioc reluându-şi investigațiile — văd un vapor. E invers de cum ar fi şi mai puțin decât bănui. Şi iară dau de-un cap.

— E de femeie?

— Este, că are cosițe.

— Trăsni-l-ar Dumnezeu de stricat! Ah, Luță, cum mă seci tu la măduvă!

— Iată şi o groapă, atenționă gazda. N-are punte de legătură şi nici capăt.

— Acolo e mormântu' său! mai că strigă Virginia. Am jurat să-l otrăvesc.

— Sssst! Las-o moale, c-am descoperit o coasă. Groapă... coasă... Hm! Nu-i a bine.

— Păi cum să fie? Dacă mă trişează-n ultimu' hal. Cu mâna lui şi-o caută!

— Oho! exclamă doamna Busuioc.

— Ce? Ce-ați mai găsit?

— E aci o îmbârligătură de groază, nu alta!

— Adică?

Amfitrioana întârzie cu răspunsul, încruntându-se tot mai abitir pe măsură ce-şi apropia ceaşca de ochi. Apoi rosti cu voce gravă:

— Eşti un caz special, drăguțo. Nu te pot rezolva într-o singură şedință. Sunt şi cam obosită, am avut mult de tras săptămâna asta.

— Dar, îndrăzni timid Virginia, puteți măcar să-mi spuneți dacă Luță se întoarce la mine?

— Luță al tău e pe picior greşit. Stângu' nu-i ca dreptu' şi dreptu' nu-i ca stângu'. Amândoi îs vinovați de încălcare.

Dâra pasului dintâi ia lumina şi-o calcă în aceeaşi zi. De aia nu mi-e totul clar, pricepi?

— Îhî .

— Eşti fată deşteaptă. Pentru azi am terminat, încheie şi se ridică de pe scaun. Virginia o imită îndată.

— Când mai vin? întrebă ea.

— Mâine. Dacă facem întreruperi prea mari, pierdem ce-am câştigat.

— Bine, săru' mâna!

Dând să iasă pe uşă, doamna Busuioc îi aminti de taxă şi-i avansă o cifră. Virginia crezu că n-auzise corect, însă îşi reveni iute, recăpătându-şi pe de-a-ntregul echilibrul.

— N-am atâția bani... bâigui ruşinată. Trebuie să desființez carnetul de CEC.

— Şi de unde să am încredere că te ții de cuvânt?

Neajutorată, Virginia săltă din umeri, în vreme ce amfitrioana, surâzând amabil, veni lângă ea.

— Ai libretu' la tine?

Virginia confirmă numaidecât.

— Atunci, ce mai stai? Hai, te-nsoțesc la agenție!

GESTUL RESTANT

Cerşetorul stătea în acelaşi loc, ca de obicei, şi Ionică simți o strângere de inimă. Era a doua sau a treia oară când trecea pe lângă el fără să-i dea măcar un amărât de leu. Ultima dată, chiar schițase gestul de a vârî mâna în buzunar, dar parcă o forță neştiută l-ar fi împiedicat să-şi ducă intenția până la capăt. De fapt, dacă se gândea bine, avusese întotdeauna porniri generoase, însă ceva îl frânase din start. Era ca o paralizie de scurtă durată, învălmăşită cu un soi de ruşine difuză pe un fundal de slăbiciune vremelnică.

Pe la sfârşitul săptămânii, venind dinspre piață, dădu iarăşi de milog. Cu pălăria soioasă împinsă pe ceafă, gârbovit, părea o statuie caraghioasă măcinată de vreme. Bascul ciuruit de la tălpile sale adăpostea câțiva bănuți, alături de firimituri de

pâine şi coji de semințe, resturi ce se-ncâlciseră şi-n barba-i sură, revărsată ca un şervet peste pieptu-i rahitic.

Ionică alese o monedă de un pol şi, ajungând în fața oropsitului, o depuse direct în beretă. Imediat, cerşetorul îl prinse de braț.

— Îți mulțumesc, zise el umil. Mi-ai făcut o mare bucurie.

Ionică rămase uimit, apoi uluit de-a dreptul în clipa în care calicul, scoțând dintre cârpe o hârtie de cinci sute de lei, i-o îndesă în palmă. Nemaiînțelegând nimic, se trase un pas îndărăt.

— Ai cearcăne, vorbi cerşetorul. Eşti palid. Pantofii ți-s rupți. Mi-am jurat să răsplătesc primul sărac ce se va milostivi de mine pe ziua de azi.

Ionică îşi închipuia că visează, că bancnota, cerşetorul, zidul de care acesta se sprijinea erau plăsmuiri răsărite întâmplător înaintea ochilor. O secundă îi apăru în imagine chipul proprietăresei unde locuia şi se trezi. Îi datora chiria pe ultima lună, iar cu slujba nu rezolvase nimic. Doar promisiuni.

DINCOLO DE SACRIFICIU

Conform zicalei ,,Unde sunt oameni mulți, sunt şi probleme multe", Melinte îşi vându apartamentul şi se mută la țară. Casa cumpărată de la un sătean îl satisfăcea din toate punctele de vedere, ca şi grădina, de altfel; era mare, cu pământ fertil, livadă şi câteva şiruri de vie întinsă pe şpalier. Adevărul e că trezise invidia vecinilor pentru terenul achiziționat la un preț

rezonabil, pe care unii, poate, ar fi fost dispuşi să-l plătească îndoit numai ca să-l aibă.

Se apropria sfârşitul lui martie. Plugarii ieşeau la semănat pe o vreme însorită, cu adieri călduțe dinspre miazăzi.

„Ah! îşi spuse Melinte. Ce timp splendid de planat!”

Aprecie că sosise ziua când va da examenul. Construise cu forțe proprii o paraşută — şi asta doar în scurtul interval de la transferul din bloc la sat. Zborul îl fascina la culme, mai ales flotarea liberă, acea plutire electrizantă ce nu are egal pe lume. La un moment dat, cochetase cu ideea unui proiect de anvergură, însă cheltuielile ar fi constituit o piedică de netrecut. Aşa că, vrând-nevrând, fusese silit să se restrângă, mulțumindu-se doar cu o simplă „umbrelă” a cărei confecționare presupuse o sumă deloc neglijabilă.

Vârî paraşuta într-un sac şi, suindu-se pe bicicletă, porni spre râpa adâncă de la marginea aşezării. Aici, execută primul salt, care, din păcate, fu şi ultimul, fiindcă se prăbuşi ca un bolovan pe fundul prăpastiei mocirloase. Stratul gros de noroi atenuase considerabil şocul căderii, încât Melinte scăpă relativ uşor: două coaste fracturate, un picior scos din uz şi alte mărunțişuri nedemne de luat în seamă.

După trei luni de spitalizare, Melinte reveni acasă. Buruienile din grădină crescuseră viguroase, iar prin curte, pirul şi troscotul formaseră un covor moale, strălucind ca o cuvertură imensă de smarald.

Ignorând sfaturile medicului de-a se cruța în continuare, Melinte se apucă de îndată să meşterească o barcă înzestrată cu motor. Şi izbuti destul de repede, grație tenacității şi pasiunii totale afişate. Însă, când să testeze şalupa pe iaz, aceasta s-a scufundat, şi Melinte, pe jumătate mort, avu şansa să fie salvat de un cioban aflat întâmplător în preajmă.

Urmă un alt stagiu de recuperare clinică, la capătul căruia, înapoiat în sat, găsi sălaşul înecat în verdeață — grădina

aducând a savană din pricina taliei remarcabile a ierbii suculente.

Stătu exact cât trebui pentru a se întrema, apoi reactualiză unul din vechile planuri, acela de a construi un cart de factură specială. Odată demarată treaba, în nici o lună maşina era terminată, dar, ulterior, mai suferi nişte modificări până obținu varianta finală. Totul ar fi fost în regulă, dacă n-ar fi intervenit accidentul stupid, datorat barei de direcție. În ciuda îndemânării recunoscute, Melinte n-a mai putut evita contactul frontal cu stejarul singuratic de la marginea pistei. Salutat de sirenele combinelor ieşite la seceriş, fu depus urgent la ortopedie, unde doctorii reuşiră cu eforturi disperate să-l adune la loc.

Etapa necesarei convalescențe l-a ajutat să-şi limpezească gândurile, meditând serios la cele petrecute. Nu şi explica, realmente, înfrângerile, eşecurile acelea nenorocite survenite intempestiv şi cu efecte atât de nefaste. Conchise că, în fond, pe el îl interesa navigația aeriană, nu banalele bărci şi automobile care invadaseră deja pământul. Tânjea după zbor, era un adevăr incontestabil, aspirația supremă... Plutire orizontală sau verticală, răsturnare liberă, picaj, vrie nebună sfidând limitele curajului şi gravitația... Asta-i lipsea.

S-a pus pe picioare odată cu declanşarea recoltării porumbului, când întâlnea în drumurile sale la râpă carele pline cotind de pe câmp. Avea paraşuta la el şi acolo, la buza prăpastiei, o verifica de zeci de ori, măsurând-o şi remăsurând-o, calculându-i circumferința şi greutatea.

Seara, venea acasă obosit, se culca imediat şi dormea tun peste noapte, nederanjat de răgetele şi miorlăiturile ce răzbăteau dinspre hățişul luxuriant dimprejur. Încercase într-o zi să pătrundă şi în grădină, tentativa soldându-se cu un fiasco din cauza vegetației care alcătuia o țesătură uimitor de bine închegată şi de-o înălțime impresionantă.

Sosi şi momentul încheierii preparativelor şi era decis să dovedească, mai mult ca oricând, funcționalitatea paraşutei. Echipându-se cu ea, se apropie de marginea surpăturii, contemplând îndelung spațiul imens ce i se căsca înainte. Apoi se îndepărtă de-a-ndărătelea şi, luându-şi avânt, sări.

Redăm declarația unicului martor ocular, pe baza căreia s-a reconstituit acel salt: „... Şi stăteam cu vacile. Dincolo de noi zăcea un ciopor de oi. Mă uit şi văd o arătare că se prăvale din cer. Ptui, m-am crucit. Avea aripi lungi. S-a păvălit peste taur. L-a înfăşurat cu aripile şi tauru' a turbat. Atât am văzut, că a călcat aripile alea şi că le împungea cu coarnele. Asta a fost înainte de amiază".

ÎNTREVEDEREA

— ... Da, repetă editorul Brad Ulmeanu Stejărel, v-am citit manuscrisul. Făcu o pauză, apoi continuă pe alt ton: De ce nu luați loc? Vă rog!

Diomed Pîrîu, covârşit de emoție, se lăsă greoi în fotoliu. Aerul încăperii se împuținase brusc, accelerându-i bătăile inimii. Două ciocane îi izbeau ritmic tâmplele scobite, iar limba i se uscase, aspră, rigidă, ca un boț de pastramă zvântată de curenți.

— Numai că — reluă Brad Ulmeanu Stejărel — sunt necesare unele... hm... corective... De exemplu, startul e prea râpos. Ai senzația că te prăbuşeşti în gol... Şi epicul suferă... La fel — dialogul. Mi se pare nefiresc, artificial... La țară nu se întrebuințează un asemenea lexic. Şi, ce cred că e şi mai grav, eroii dumitale par complet devitalizați. Ceea ce nu poate decât

să deruteze cititorul. Doar ştim că ţăranii au suficientă vigoare şi sprinteneală. Or, în manuscris, apar lipsiţi de forţă, ca şi cum n-ar trăi sub cerul liber şi n-ar bea lapte nesmântânit! Nu e normal să fie aşa!

Se opri o clipă şi-şi fixă vizitatorul cu o privire scrutătoare, pe urmă, ridicându-se de pe scaun, veni în dreptul ferestrei.

Pîrîu se micise de tot pe fotoliu. Simţea dâra transpiraţiei scurgându-i-se de la ceafă către şale şi se scutură ca de-un contact neplăcut. Smucind o dată de gulerul cămăşii, inspiră adânc.

Undeva, dintr-o cameră alăturată, răzbătea un ţăcănit de maşină de scris. Câteva secunde mai încolo, cineva trânti o uşă. Se auziră frânturi de conversaţie, apoi iarăşi linişte. Densă, apăsătoare, tăcerea se asorta perfect cu interiorul auster.

Timorat, Pîrîu purcese să explice, punctual, ce voia să întreprindă, cum plănuia dezvoltarea acţiunii romanului în continuare. Găsi chiar puteri să respingă reproşurile aduse, invocând în sprijinul demonstraţiei principiile estetice însuşite de-a lungul anilor, după care se ghidase în elaborarea volumului. Vorbi grav, fără întrerupere, iar în final rămase convins că demontase cu rigoare întreg eşafodajul de imputări aduse de Brad Ulmeanu Stejărel.

Cât timp perorase, redactorul îl pironise cu o insistenţă aparte, ciudată, încât, la un moment dat, pledoaria autorului scăzuse în intensitate şi concizie. Dar unda de slăbiciune se evaporă la fel de rapid precum apăruse, ca un junghi nedorit, ivit pe neaşteptate. Acum era într-o dispoziţie mai bună, dispăruse starea aceea mizerabilă, de sfârşeală, ce-l potopise la început. Se uşurase vizibil isprăvind ce avusese de relatat şi aştepta relativ calm replica celuilalt.

Venind de lângă geam, Brad Ulmeanu Stejărel se rezemă cu palma dreaptă de tăblia biroului, părând cufundat total în sine. Privirea îi rătăcea pe suprafaţa parchetului lucios, acoperit

pe trei sferturi cu o mochetă veche. Uneori, două cute verticale îi apăreau între sprâncenele subțiri, modificându-i întrucâtva fizionomia, care se transforma cu adevărat abia când o grimasă îi răsărea pe buze. Atunci, pe chipu-i metamorfozat înflorea vremelnic un surâs eteric, insondabil în profunzimile sale.

— Să revenim, zise brusc, şi Diomed Pîrîu tresări vădit, surprins de fermitatea şi prospețimea tonului. Cum am mai spus, e necesară curățirea textului de zgură. O salubrizare a lui, dacă vreți. Şi mai multă obiectivitate! Altminteri, ne paşte calofilia. E nevoie de altceva. De altfel, fie vorba între noi, tot romanul se cere refăcut. De la a la zet. Asta e singura dumitale şansă. Că talent ai, de la distanță se vede. Numai că, neapărat, să-ți filtrezi ideile şi să elimini balastul compozițional. Păstrează esența, ea contează, restul e moft. Şi scurmă la origini, nu bâjbâi anapoda. Pepitele de aur se găsesc în zone abisale, precum bine se ştie. Încearcă, n-ai nimic de pierdut. Eşti tânăr, ai viitorul în față. Încetă o clipă, apoi rosti înmânâdu-i manuscrisul: Ne vedem la primăvară. Până acolo — nu te lăsa, mai completă, pe urmă, luându-l de braț, îi conduse la uşă, unde îi strânse energic mâna. Pîrîu îngăimă niscaiva cuvinte şi, înainte de-a părăsi încăperea, observă aparatul auditiv înfipt în urechea redactorului, mascat sub părul grizonat, crescut în coamă.

AGONIE ŞI EXTAZ

Elvira examină cu interes vizibil mostrele de floră aduse acasă de soţul ei, Puiu: doi scaieţi prinşi de jerseu, o frunză de stejar depistată în pantoful stâng şi un fir de rogoz bine lipit de maiou. Trase numaidecât anumite concluzii şi, drept urmare, deschise violent uşa sufrageriei.

— Ştiu tot! tună ea.

Bărbatul se uita la televizor. Răsuci leneş capul către nevastă-sa.

— Ce ştii? o întrebă fără chef.

— Cu cine ai fost în pădure?

— Ha, ha! râse Puiu. Zău că n-ar strica o plimbare în pădure.

— Deci, nu recunoşti?

— Nu!

Arătându-i „corpurile delicte” descoperite, zise printre dinţi:

— Dar cu astea ce-s?

— Habar n-am.

— Din hainele tale le-am cules! i-o trânti Elvira în obraz.

— A... îşi aminti el subit. De ce nu spui aşa? M-am dus cu şefu’ la iarbă verde. Nu puteam să-l refuz. Chestie de respect...

Soţia înaintă încă un pas spre fotoliu. Un zâmbet sardonic, răsărit spontan, îi recombină trăsăturile feţei:

— Şi vrei să-ţi înghit basmul ăsta?

— Crezi sau nu, altă explicaţie n-am...

— Toţi sunteţi ticăloşi!

— Exagerezi! Nu-i chiar aşa.

Copleşind-o brusc un sentiment penibil, apucă clanţa.

— Văd că ai fler de detectiv, de ce n-ai căutat şi-n servietă? auzi vocea soţului, însă nu-l mai ascultă. Trânti uşa după ea şi se refugie în bucătărie. Bulversată, alese trei cepe mari. Le decoji cu gesturi automate, lăcrimând. ,,Oare ce-o fi vrut să spună cu servieta?" se întrebă. Peste ceapa tocată turnă ulei, adăugând boiaua şi morcovii mărunţiţi. Aşeză tigaia la foc, apoi îşi rezervă un moment de răgaz.

Într-un târziu, se îndreptă către dormitor. Lungit pe cuvertura patului, Puiu sforăia dus. Învinsă de curiozitate, luă servieta şi părăsi pe vârfuri încăperea.

În bucătărie, extrase din geantă un pachet învelit în hârtie albă. Înlăturând ambalajul, sub privirile-i extaziate îşi tălăzui sclipirile un material de rochie, râvnit îndelung. Îl mirosi cu voluptate, trecându-şi-l degrabă peste şolduri şi peste umeri, în jurul taliei, iar la finele exploziei de bucurie, făcându-l sul, şi-l etală pe piept, în diagonală, ca pe-o eşarfă. Doar izul de prăjeală arsă o readuse în fire. Cu părere de rău, împături stofa, aranjând-o grijulie pe raftul şifonierului. Pe urmă, după ce pregăti carnea pentru grătar şi scoase sticla de vin din frigider, aduse pătura moale din camera mare. Acoperindu-şi bărbatul, vru să iasă imediat, să nu-l tulbure cumva, însă un imbold de-o clipă îi aţinu mâna şi-i atinse, uşor, fruntea proeminentă.

— Tu eşti, Mona?... murmurară buzele lui pline, în timp ce chipul i se coloră intens.

Cârciumarul aruncă încă o privire spre noul venit, apoi, îndoindu-se de şale, şopti la urechea ucenicului:

— Bag mâna-n foc că-i din ăla... ştii tu...

— Terorist?!

— Îhî.

— Doamne fereşte! ăsta ne curăţă urgent!

— Sssst! Ciripeşte încet, că ăştia aud de la distanţă.

Nu vezi ce urechi dezvoltate are?

— Aşa e, şefu'. După o pauză: Oare ce-o avea în geamantan?

Cârciumarul nu răspunse pe loc, fiind atent la fiecare mişcare a clientului. Iar atunci când vorbi, o paloare cadaverică i se aşternu pe chip:

— Pariez că are bombe.

Ucenicul vru să spună ceva, însă nodul din gât nu-i permise. Livid la faţă, murmură împietrit:

— Bombe?!... Şi... ce facem?

— Ieşi prin dos şi fugi la poliţie. Să vină repede, ai priceput?

— Da.

— Hai, decolarea!

Zăpăcit, ajutorul ţâşni ca din praştie pe uşa principală uitând-o deschisă. Aproape imediat, proaspătul sosit se ridică de la masă şi, cu un gest ferm, închise uşa. Când îşi reocupă scaunul, cârciumarul scoase un oftat de uşurare şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte. Siguranţa afişată de străin îl puse şi mai mult pe gânduri. O astfel de stăpânire de sine întâlnise doar în filme, pe vremuri. Trebuia să fii plămădit dintr-un aluat deosebit

ca să ai o asemenea tărie. Şi ochii, brrr! Parcă erau două fulgere care străpungeau totul în cale.

Între timp, veneticul aprinsese o ţigară şi fuma arborând acelaşi calm imperturbabil. Cârciumarului nu-i fu greu să-i observe umflătura hainei din dreptul inimii. „Jur că are pistol! opină şi de ce dracu' nu mai apare Vasile cu poliţaiu'?!"

Paharul dinaintea necunoscutului rămase neatins, deşi îi oferise cel mai bun coniac din stoc. Abia acuma realiza că, de fapt, consumul de alcool nu era decât un pretext pentru a pătrunde în bodegă. Ca pe urmă, filând interiorul, să-şi poată pune cu uşurinţă planul în aplicare.

Brusc, teama de până în clipa aceea se transformă în panică, dublată numaidecât de fiorii unei spaime nemaicunoscute. Iar când veneticul, din câţiva paşi ajunse la tejghea şi începu să-i vorbească, încremeni de groază. Noroc că năvăliră, chiar în acel moment, poliţistul şi Vasile, primul cu revolverul gata pregătit.

— Gata! răcni omul legii. Mâinile sus!

Străinul se conformă îndată.

— Ce-ai în geamantan? întrebă poliţistul nervos.

— Tab...

— Gura! i-o reteză el. Vreau adevărul!

— L-aţi auzit, dom' sergent? interveni ucenicul. A pomenit de TAB-uri. V-am zis eu.

Dând la iveală cătuşele, poliţistul ordonă sec:

— Întinde mâinile! Mişcă!

După ce-i fixă brăţările din oţel, sergentul săltă precaut valiza şi cârmi cu arestatul în stradă, îndreptându-se iute spre post.

La al treilea ţoi cu rom turnat pe gâtlej, cârciumarul descoperi un dreptunghi de carton rezemat de-o tavă. „ARISTIDE CIMPOI. ARTIST - FOTOGRAF - TABLOURI - RAME - PORTRETE", citi el, apoi, azvârlind cartonul la coş, bău direct din sticlă.

IMPACT

Călin a trăit un şoc teribil atunci când, într-o dimineaţă, a constatat că e manipulat în somn. După ce i-a mai trecut spaima, a încercat să judece niţel la rece. Chiar era adevărat ce i se întâmpla? N-a trebuit să-şi pună de multe ori întrebarea, căci evidenţa devenise mai presus de orice îndoială. Era manevrat — Şi încă intensiv — ceea ce nu-i convenea deloc, fiindcă nu făcuse niciodată jocul nimănui şi-l bulversa situaţia critică în care ajunsese. Dorea să ştie cu ardoare cine stătea în umbra acestei dirijări grosolane. Şi, mai ales, de ce? Cu cât aria supoziţiilor se lărgea, cu atât îşi dădea seama de riscurile întreprinderii sale. Se îngrozea pur şi simplu la gândul că ar exista un posibil răspuns cu efect sută la sută distructiv.

Cum ar reacţiona la o astfel de eventualitate?

Plonjă din nou în impas. Nu se întrevedea nici o limpezire, fapt ce-l întărâtă şi mai abitir. Starea de incertitudine în care se găsea îi provoca, pe lângă accese de furie, şi momente prelungite de indiferenţă. Însă nu putea masca amploarea frământării. Convingerea că cineva sapă de zor în interiorul lui alterna cu nădejdea că, până la sfârşit, va izbuti să depisteze sursa neliniştilor agasante.

Rememoră secvenţele şi împrejurările mai importante din ultimele zile şi nu descoperi nimic alarmant. Din contră, totul se derulase în acelaşi ritm lent, provincial, mixând banalul cu mediocritatea lustruită, arhicunoscută de-acum. Chiar şi agapa de la „Mistreţul” se dovedise un fiasco, deşi startul fusese excelent. Imbecilul de Ovidiu se îmbătase „instantaneu” şi antrenase membrii tarafului la un set de replici maidaneze, după care a urmat tradiţionala păruială iar atmosfera s-a dus de râpă.

Aşa se petrece, de regulă, când te iluzionezi prea mult în legătură cu vreo reuşită. Rămâi întotdeauna cu buzele umflate şi cu sentimentul acela penibil al ratării scurmându-şi viscerele, ca un virus perfid, recurent.

Oricât se strădui, nu era în stare să nominalizeze pe nimeni drept cauză principală a temerilor şi angoaselor multiplicate. Constituia, neîndoielnic, un caz singular, căci încă n-auzise pe careva plângându-se că e pilotat în somn. Bănuia că era subiectul unui experiment inedit, dar nu-i cunoştea finalitatea şi, mai cu seamă, factorul declanşator. Ar fi dat orice să descifreze taina aceasta păcătoasă, care se transformase în obsesie, abătându-i atenția de la preocupări mai presante. Uneori, avea senzația că e examinat în pielea goală, ca un cobai nenorocit sau ca un vierme smuls din pământ. Şi nu putea schița nici un gest de împotrivire ori de ripostă, paralizat de îndrăzneala propriului gând ca de imaginea morții iminente. Încât, nedumerirea îi sporea şi mai avan. În fond, cine naiba îl manipula?!

TRATAMENTUL

Ținând desaga între bocanci, omul fura cu privirea, din goana trenului, felii de şes înzăpezit. Încet, încet, o expresie de suferință îi invadă chipul până mai adineauri imobil. Făcu o grimasă ce-i reclădi trăsăturile asprite şi, când înghiți saliva cu noduri, femeia rubicondă de vis-à-vis îl întrebă uşor impacientată:

— Nu vă simțiți bine?

— Sigur că nu, răspunse o alta în loc. E galben ca şofranul, doar se vede.

— Aveți dreptate, zise rubiconda. Teamă mi-e să n-aibă hepatită.

— Tot ce se poate. Cu viruşii nu te pui. Intră în tine şi — aleluia!

Între timp, trenul opri în stație, iar grăsana, scotocind în poşetă, dădu la iveală un pumn de sticluțe, cutii şi flacoane.

— Dacă doriți... vă ofer un antibiotic, se adresă din nou insului ce părea măcinat de un rău din ce în ce mai mare.

Bărbatul clătină din cap în semn că nu şi închise ochii. Afişa un aer de sfârşeală atât de evident încât cealaltă călătoare interveni pe dată energic:

— Imposibil să refuzați un medicament ca cloramfenicolul! Este deosebit de eficient. Combate radical şi fără contraindicații.

— Exact! aprobă rubiconda zâmbindu-i generos.

Un şuierat prelung precedă intrarea garniturii în tunel. În momentul în care lumina zilei scăldă iarăşi compartimentul, cele două femei observară că fața omului se scofâlcise, devenind de nerecunoscut. Atunci, proaspăta companioană de dialog a rubicondei smulse din cuier o sacoşă, de unde deşertă pe banchetă un morman de pastile, hapuri şi alte leacuri ambalate în staniol şi purtând inscripții în limbi străine.

— Spectrul antibioticelor este incontestabil, zise ea răscolind grămada de pilule. Însă tonicardiacele sunt imbatabile! De ce insistăm să-i oferim antibiotice? Nu-i exclus să-i joace feste cordul...

— Într-adevăr, recunoscu grăsana. La asta nu m-am gândit. Ce i-ați recomanda?

— Trinitrat de glicerină. Sau epinefrină. E excelentă şi...

— O clipă! o întrerupse rubiconda. Dar dacă n-are nici cu ficatul, nici cu inima?

— Cum aşa?! Ceva tot are.

— Să presupunem că-i afectat la... Şi-şi lovi fruntea cu degetele, după ce se convinse că omul avea în continuare pleoapele coborâte.

— Şi ce-i cu asta? spuse partenera fixând-o cu superioritate. Soluția e simplă: antidepresive, anxiolitice, calmante... Am câte vreți.

Vorbind astfel, deşurubă capacul termosului. Îl umplu cu ceai şi, alegând o duzină de comprimate, le întinse bărbatului ce-şi deschisese ochii în răstimp şi le examina pe sub sprâncenele-i stufoase. Acesta, gemând, înlătură păhărelul cu mâna. Apoi, aplecându-se, scoase din traistă un flacon de „Mastică" şi trase o duşcă zdravănă.

ZIGZAG

Hotărât lucru, ziua de douăzeci şi unu a fost nefastă pentru Viorel. La policlinică, deşi primul la rând, a primit un număr astronomic, vânzătoarea de la mezeluri i-a rotunjit cu tandrețe sfertul de tobă, iar în drum spre casă cât pe ce să-l turtească o basculă recondiționată. Toate aceste întâmplări avură darul să-i recombine în aşa fel trăsăturile feței, încât, în momentul intrării în garsonieră, afişa o figură ceruită, ceva ca între un vatman sancționat şi un navetist trezit din somn. Locuia într-un bloc, la etajul X, al cărui acoperiş, vară de vară, era izolat de o echipă mixtă de aşi ai meseriei. Din pricina asta urmărea cu voluptate emisiunile meteo, ajungând, pe parcurs, extrem de versat în prezicerea timpului probabil. Nu numai că reuşea să prevadă cu exactitate evoluția vremii, dar, mai mult, calcula până şi litrii căzuți pe metru pătrat. La o asemenea treabă, de un

real folos îi erau cele cinci lighene împrăştiate în toată locuinţa. Măsurând apa din ele — căci se umpleau când ploua —, Viorel se adâncea în socoteli complicate ce rareori au dat greş — Şi atunci diferenţa fiind minimă vis-à-vis de cifrele anunţate oficial. Nu o dată estimările sale au coincis integral cu cele ale aşezământului de specialitate. În astfel de împrejurări trăia cu adevărat; o bucurie nemărginită inunda mica garsonieră deasupra căreia norii alburii se uşurau decent, elegant, pentru a se regăsi apoi în vasele smălţuite, înşirate în semicerc şi supravegheate vigilent de proprietar.

În acea zi de 21, către seară, simultan cu o aversă perfidă sosi şi poştaşul aducând un răvaş. Viorel jubilă, îi oferi o ţigară şi-şi aprinse şi el una. Închise prudent uşa, după care, furnicat de emoţii, desfăcu plicul. „Ca răspuns la scrisoarea adresată Institutului meteorologic, vă comunicăm următoarele: Ideea d-voastră precum că actuala instabilitate climatologică s-ar datora şi deplasării unor mari mase de aer din cauza sutelor de milioane de vehicule în mişcare, nu poate fi luată în considerare. Explicaţia este mai complexă şi ţine de interdependenţa factorilor responsabili de producerea bulversărilor cunoscute”.

În răstimp, aversa căpătase aspect torenţial, iar Viorel simţi o tristeţe profundă. Doar foamea îl scoase din noua stare, amintindu-i de toba cumpărată dimineaţa. Când să taie o felie, constată că se alterase. Se mulţumi cu un colţ de pâine şi, mestecând domol, caligrafie citeţ, cu majuscule, pe coperta unui caiet de matematică: „FENOMENUL METEO — CALAMITATE, DRAMĂ SAU HIMERĂ?”

CADOUL

Enache P. devenise şomer de un an. De atunci, deşi căutase insistent o nouă slujbă, nu reuşise să se reangajeze. Posturile oferite, fie că depăşeau cu mult capacitatea sa de efort, fie că se situau, estima el, sub nivelul pregătirii sale. Locuia, împreună cu soţia, într-un apartament de două camere, la etajul cinci, ultimul de altfel. Din pricina acoperişului deteriorat, îi ploua în casă şi o parte din tavan căpătase aspectul unei fresce. În ciuda acestui fapt, Enache P. nu disperă, având în nevastă-sa, Filomena, un suport moral de nădejde. Ori de câte ori e pe punctul de a-şi exprima cu glas tare vreo nemulţumire, ea intervine degrabă şi-l consolează matern, iar efectul e de fiecare dată instantaneu. Enache P. zâmbeşte cu un aer de vinovăţie şi-şi încrucişează braţele grăsuţe pe pântecul bombat, în timp ce ochii mici clipesc rar, împrumutând chipului o neaşteptată seninătate.

Cu toate că n-aveau copii, formau un cuplu izbutit. Nu erau prea sociabili, dar nici prea retraşi. Totuşi, preferau liniştea în locul agitaţiei vieţii mondene. Una din marile lor plăceri consta în a sta ore întregi de vorbă, forfecând subiect după subiect. Ea — în fotoliu, el — instalat comod pe extensibil, transformau dialogul în sursă de satisfacţie intensă, capabilă să înlocuiască orice altă bucurie. Disciplinarea cauzată de anii lungi ai căsniciei îi ferea, în general, de asperităţile unor posibile dezacorduri, deşi, la început, s-au lovit şi de aşa ceva.

De la o vreme încoace, însă, chestiunea slujbei ajunsese să-l obsedeze. Deocamdată trăia din salariul Filomenei, aproape că nici nu s-a sinchisit de aspectul acesta în primele luni. Era convins că va depăşi repede momentul critic, dar optimismul său nu s-a adeverit. Soţia nu l-a forţat să-şi găsească de lucru.

Dimpotrivă, i-a spus să fie atent, să nu se pripească şi apoi să regrete că n-a făcut o alegere potrivită. În privința asta n-are ce-i reproşa. S-a dovedit mai mult decât înțelegătoare şi-i era din ce în ce mai necaz că n-o poate recompensa nici măcar cu un capăt de ață. De aceea, a avut un adevărat şoc în clipa în care a observat destrămătura din partea de jos a cămăşii ei de noapte. Cât ar fi dorit să-i cumpere alta! Dar cu ce bani? O secundă se gândi că ar putea vinde clasoarele de timbre, însă pe urmă se scutură înfiorat. Nu! De ele nu se va atinge! Niciodată!

Pe de altă parte şi Filomena băgă de seamă că ultima cămaşă cu mânecă scurtă a soțului nu va mai rezista la încă o spălătură. Deci, trebuia neapărat târguită una nouă. Numai că se izbea de aceeaşi blestemată problemă precuniară, bugetul fiind împărțit de mai înainte şi destinat altor necesități presante. Apoi, subit, îşi aminti cum colindase zilele trecute tarabele, cu o colegă, şi cum ea i se plânsese de slaba calitate a sortimentelor de lenjerie. Aşa că se mai linişti oarecum, deşi procurarea unei cămăşi pentru bărbatul ei constituia un act prioritar.

Într-o zi, Enache P., marcat de insomnie, îşi luă inima în dinți şi vându câteva timbre din colecție. Cu suma încasată cumpără de la bazar un neglijeu de culoare roz, cu decolteu adânc, împodobit cu panglici şi volănaşe.

Întors acasă, ascunse pachetul, hotărând să i-l ofere peste puțin timp, de ziua ei de naştere.

La vreo săptămână, pe când venea de la serviciu şi traversa parcul, Filomena zări lângă o tufă, pe iarbă, ceva ce îi atrase atenția. Apropiindu-se, descoperi cu uimire o cămaşă cadrilată, fără urme de boțire sau de murdărie. Ba chiar strălucea în lumina vie a soarelui, aducând cu o ispită ivită din senin.

Da să plece mai departe, însă, involuntar, privirea îi era captată de cămaşa ce păta ca o membrană purpurie verdele crud al troscotului. „Precis a pierdut-o un biciclist... reflectă. Ori o fi căzut dintr-o sacoşă”. Porni încet, dar, după doi, trei paşi, se opri iarăşi, uitându-se îndărăt. Din unghiul acela, pânza părea că

luase foc, detaşându-se net în configurația peisajului. „Oare ce număr o fi? se întrebă. Nu arată prea mare”.

Din partea opusă a aleii înainta rapid un bărbat, cărând un geamantan.

Filomenei începu să-i bată inima mai tare. „Sunt sigură că va observa şi va lua cămaşa! gândi surescitată brusc. Şi eu am văzut-o prima!” Răsucindu-se fulgerător pe călcâie, străbătu iute distanța până la cămaşă, o culese de jos şi-o vârî cu un gest ferm în plasa încăpătoare.

Ajunsă acasă şi cercetând pleaşca pe îndelete, constată nu numai că era nou-nouță, sau aproape, dar — culmea! — avea şi mărimea patruzeci, identică cu cea purtată de soțul ei. Dacă acuma se prezenta aşa, adunată din drum, cum va fi oare spălată, apretată şi călcată?

Se refugie în baie, de unde reveni cu ea făcută sul, pe urmă ieşi pe balcon şi-o atârnă pe una din sârme. Afară fiind caniculă, în nici jumătate de oră cămaşa se uscă. Trecu numaidecât cu fierul de călcat peste ea, o puse pe umeraş şi o aşeză în şifonier, alături de niscai haine învechite, printre care darul picat pe neaşteptate făcea notă distinctă.

Seara, când Enache sosi din peregrinările sale, Filomena îi înmână, surâzând, cămaşa. De emoție, bărbatul rămase mut. Abia într-un târziu îşi reveni, într-atât fusese surpriza de plăcută.

— Îți mulțumesc, Filo... îngăimă fâstâcit. Îți mulțumesc că te-ai străduit. Din care magazin ai cumpărat-o?

— A... ştii, magazinul ăla mare... care s-a deschis lângă sala de... de sport... De acolo am luat-o.

— Ce magazin?! Apoi, tot el: Da’, mă rog. e un model reuşit. Îmi place, sincer. Ar fi dorit din suflet să-i ofere şi dânsul cadoul târguit, atunci, în clipa aceea, însă îşi curmă pornirea. Va concretiza intenția doar de ziua ei de naştere, mărind astfel efectul, căci nu se îndoia că nu va fi apreciat ca atare de consoarta sa, cu atât mai mult cu cât ea ştia că nu dispune de nici un fel de resurse financiare.

Mâine-zi, Filomena fu trimisă de firmă să încheie câteva contracte, în alt oraş, la sute de kilometri depărtare. Înapoindu-se cam peste o săptămână, descoperi în cutia poştală un răvaş. De fapt, nu era o epistolă propriu-zisă, ci o coală de hârtie împăturită, pe care cineva scrisese să meargă de urgență la spitalul municipal, salonul 17. Nedumerită, reciti textul încă o dată. Nu cunoştea să aibă vreuna din prietenele sau colegele sale necazuri cu sănătatea. Mirată şi curioasă în egală măsură, urcă scările şi intră în apartament. Enache nu era acasă şi o izbi, când deschise uşa, mirosul de aer stătut.

Aruncă o privire prin camere şi se convinse că toate se aflau la locul lor. Examină şi dulapul. Zâmbi, fiindcă văzu lipsa cămăşii cadrilate. Însemna că-i căzuse soțului cu tronc, nu glumă, dacă o mai purta şi acuma, la atâtea zile de la primirea ei.

După ce sorbi un pahar cu apă rece, Filomena încuie locuința şi coborî treptele. Cu tramvaiul, ajunse repede la spital. Oboseala cumplită, ce-o încercase în tren, se mai diminuase întrucâtva, fiind însă înlocuită cu o vagă senzație de neliniște.

În holul încăpător, explică portarului că fusese chemată, iar acesta telefonă undeva din ghereta sa. Peste puțin timp apăru un medic. Filomena se prezentă, doctorul îşi spuse şi el numele, apoi o conduse de-a lungul unui coridor şi pătrunseră într-un cabinet. Oferindu-i un scaun, medicul zise iute, fixând-o insistent cu privirea:

— Doamna Enache, trebuie să vă examinăm imediat. De asta v-am invitat. Nu vă impacientați, datoria noastră este să vă vindecăm.

— Adică?! ridică Filomena din umeri. Dar eu n-am nimic, sunt teafără.

— Imposibil să nu aveți. Boala e extrem de contagioasă, molipsitoare deci. La soțul dumneaoastră se manifestă într-o formă neaşteptat de virulentă.

Filomena făcu ochii mari.

— La soțul meu?!... Cum aşa?... E internat aici?

— Da, doamnă. Are o eczemă ciudată. O boală de piele rară. Nu ştiu de unde a contractat-o. Ne-a spus că mâncărimile au început de când i-aţi cumpărat o anume cămaşă. Pe urmă, sculându-se brusc de pe scaun, continuă: Iar acuma vă rog să treceţi dincolo şi să vă dezbrăcaţi. Sunt foarte grăbit.

TREIZECI DE GRADE LA UMBRĂ

Gelu e unul dintre prietenii mei de marcă. De altfel, n-am mulţi amici, îi pot număra pe degetele unei singure mâini. Acuma, Gelu ocupă un loc pe terasa cofetăriei „Perla". Are înaintea sa un pahar de limonadă şi, alături, bricheta şi pachetul de ţigări. Nu-mi place cum arată, pare amărât. Şi parcă a slăbit în ultimul timp.

Mă aşez lângă el şi-mi reazem coatele de dunga mesei.

— Ce mai faci? îl întreb.

— Suflu.

Picolița trece la doi paşi distanţă şi o rog să-mi aducă o cafea. Dă din cap în semn că a înţeles, apoi dispare. Beau foarte rar cafea, dar azi habar n-am ce m-a apucat! Toate le-am brodit pe dos. Nici la serviciu nu mi-a ieşit pasienţa, cât pe ce să nimeresc şi acolo cu băţu-n baltă. Afurisită zi!

Gelu soarbe o gură de suc şi se uită apatic undeva în stradă. În mod sigur, în clipa asta nu-l interesează nimic. Însăşi prezenţa mea e ignorată, altminteri mi-ar vorbi. Indiferenţa lui nu mă vexează, sunt deprins şi cu aşa ceva, chiar dacă vine din partea prietenilor. Numai că Gelu nu e un camarad de rând, dimpotrivă, ceea ce mă cam râcâie.

— Ai necazuri? reînnod dialogul.

— De ce crezi c-aş avea?

— Nu ştiu. Pari dărâmat.

Apare picolița şi-mi oferă cafeaua. Îi mulțumesc şi-i las o mie de lei bacşiş, fiindcă procedez mereu identic. Tendința aceasta mi se trage, probabil, de mic, când am încasat-o zdravăn ca să mă dezbar de egoism. Însă, repet, nu-mi convine cum se prezintă în momentul de față Gelu.

Din poziția în care stau, văd bine clădirea cinematografului şi mulțimea bulucită la intrare. Precis rulează un film de succes. De ani întregi n-am mai călcat într-o sală de proiecție. Pe vremea burlăciei mergeam des, era una din distracțiile favorite. Nevastă-mea preferă televizorul, ca şi fiul meu. În ce mă priveşte, am o droaie de volume în biblioteca din sufragerie. Le-am adunat din copilărie şi am citit majoritatea lor. Poți învăța lucruri extrem de folositoare din cărți.

Gelu şade la fel de mohorât. Am avut impresia că intenționează să rupă tăcerea, dar m-am înşelat. Nu e el prea vorbăreț, doar îl cunosc de-un car de ani. Însă nici de taciturn nu-l țineam. Ce mai la deal, la vale, nu doreşte să-şi dezlege limba, deşi pun mâna în foc că are un „of" pe suflet. Cafeaua e acceptabilă, aproape s-a răcit. Totuşi, regret că am comandat-o, trebuia să fi cerut o limonadă, ca Gelu. Observ că amatorii de cafea depăşesc numeric consumatorii de suc, care mai şi picotesc de deasupra.

Gelu îşi aprinde o țigară. Simt mirosul dulceag al tutunului gâdilându-mi nările. Eu m-am lăsat de fumat. Am urmărit odată, la televizor, o emisiune şi m-am speriat. N-am chef să dau în cancer. Soția mea, în schimb, pufăie şi pentru mine. Motivează că e singura ei plăcere, pe care nu i-o pot interzice. În fond, majoritatea femeilor fumează. Prietenul meu scutură țigara în scrumiera ovală de pe masă. Arborează aceeaşi mină imperturbabilă. Ciudat cât de reci devin uneori oamenii, în pofida ortăciei existente între ei. Eu, de pildă, să fi avut un păs,

i-aş fi spus din start. Mă surprinde muţenia lui, rezerva-i încăpăţânată. Şi jur că are un bucluc.

E umbră odihnitoare în perimetrul terasei. Dincolo de gard, în stradă, văpaia ondulează aerul la nivelul asfaltului. Automobilele se scurg şi ele domol, muiate de arşită.

Nu mă grăbesc acasă. În blocul în care locuiesc, vara te coci şi iarna îngheţi. Despre el s-a scris în ziar că a fost construit înainte de termen. Nu m-am mutat în apartament de la predare, ci mai încoace. Am vecini cumsecade şi e multă linişte, fiindcă familiile nu au atâţia copii.

În ceaşcă mai e cafea de un deget, însă nu mă ating de ea. Dunga limonadei din paharul camaradului a scăzut, probabil a băut când m-am uitat altundeva.

N-am agreat niciodată tipii secretoşi, care acţionează pe ascuns. Sigur, afirmând asta, nu mă refer la Gelu. Vorbesc aşa, în general. Amicii, oricum, rămân amici.

Constat cu repulsie că încep să transpir. Nu mi-a plăcut nicicând să asud — senzaţia aia mizerabilă ce-ţi dă impresia că urinezi prin piele. Mă şterg cu batista pe frunte şi pe ceafă şi mă gândesc ce delicii mi-ar procura un duş rece. Gelu nu transpiră, îşi păstrează figura imobilă, de sfinx. Doar că priveşte tot mai insistent la ceas şi scrutează cu atenţie împrejurimile. Sunt din ce în ce mai convins că i s-a întâmplat ceva grav, dacă nici mie nu mi se destăinuie, precum făcuse pe vremuri, când nu avusese slujbă şi mâncase la mine de două, trei ori pe săptămână. Pe atunci, nu existase un fapt cât de mărunt fără să mi-l povestească cu lux de amănunte.

Mă uit şi eu la ceas, constat că e 14,50. Curios, Gelu devine de-a dreptul agitat. Trage des din ţigară şi se foieşte pe scaun, ca unul cuprins brusc de teamă sau de nerăbdare. Stă mai mult cu gâtul răsucit spre stradă, unde trecătorii s-au rărit, iar maşinile aşijderea.

Odată cu scurgerea timpului, Gelu se frământă mai intens. Îi citesc pe chip ca din carte. Extraordinară această

reținere de-a nu spune ce te doare! Aproape că-l invidiez pentru tăria de caracter. Hm, ce înseamnă şi stăpânirea asta de sine!

La ora 15,10, figura prietenului meu se destinde subit. În sfârşit, s-a decis să spargă gheața. Numai că nu apuc să-l întreb nimic, fiindcă părăseşte brusc scaunul, îmi aruncă un ,,salut!" şi iese în întâmpinarea unei roşcate zvelte, care tocmai slaloma printre mese. Pe urmă, îi văd cum traversează

strada şi se opresc lângă ,,Mercedes"-ul superb, parcat vis-à-vis de cinematograf. Mai înregistrez deschiderea portierei de către Gelu, cu cheia scoasă din buzunar, şi sorb ultima picătură de cafea. Apoi mă întreb îngrozit dacă nevastă-mea nu cumva a omis iarăşi să umple vana cu apă, să ne răcorim. Precis sunt peste treizeci de grade la umbră.

OPERA

Spiridon privea abătut muşcata din fereastră. O istovire perfidă îi reteză şi ultimul elan de-a mai continua treaba. Resemnat, înşurubă stiloul, apoi căzu într-un fel de letargie prelungită.

Zgomotele străzii ajungeau până la el estompate, parcă venite din altă lume. Uneori, huruitul tramvaiului îi provoca un spasm dureros, răsunând ca un ecou hipertrofiat în odaia cufundată pe jumătate în penumbră.

Cu un efort de voință, se smulse din toropeală, aprinse lampa de birou şi-şi aruncă din nou ochii pe caietul deschis. După câteva clipe de ezitare, inspirând adânc, începu iar să scrie: ,,... aşa că trădarea femeilor este un fapt dovedit. Toate zguduiturile istoriei sunt legate de femei. Elena din Troia, de

exemplu... A iscat un război de pomină! Zâzania semănată de ea a rămas celebră. Sau Agrippina, soția împăratului Claudius! Ca să nu mai amintesc de Dalila! şi câte altele! La noi, cel puțin o divizie de haiduci au pierit din pricina lor. I-au vândut poterelor cu dezinvoltură.

Sursă a atâtor discordii, nu şi-au schimbat năravurile. Deşi azi totul se transformă rapid. Avide de glorie şi de bani. Tendința lor de dominare s-a amplificat în ultimul secol. O certifică sondajele de opinie. În unele țări s-au asociat în grupări exclusiviste. Discriminare fățişă! Emanciparea le-a dat apă la moară. Această situație poate scăpa de sub control. Ar rezulta o calamitate. S-ar impune măsuri de îngrădire a ofensivei declanşată pe toate planurile. Eventual, printr-o nouă legislație. Dură! Intransigentă! Fără compromisuri!"

Spiridon zâmbi sarcastic. Era în „mână", şi-un sentiment de prospețime i se răspândi în mădulare. Îşi regăsise tonul tranşant. De-acum, lucrarea sa fundamentală „Femeia — între mit şi realitate", putea progresa nestânjenit. Transfigurat, întoarse încă o filă.

Din pragul uşii, Varvara, nevastă-sa, îl urmărea chiorâş.

— Mai ai gărgăuni, bărbățele? ridică ea vocea.

Ce tot mâzgăleşti acolo?

Spiridon rămase cu stiloul suspendat în aer. O paloare cadaverică i se aşternu pe chip şi-l potopiră frisoanele. Bâlbâi ceva, însă Varvara nu-l luă în seamă.

— I-a du tu gunoiu'! se răsti la el. Da' rapid!

Spiridon închise iute caietul şi, subțiindu-şi pântecul, se strecură pe lângă soție, care-l țintuise cu uitătura ei rece, ca de gheață.

CLIPA DE GRAȚIE

Scăpați ca prin minune teferi, cei doi automobilişti încă nu-şi reveniseră pe de-a-ntregul. Contemplau năuciți tăblăria îndoită în urma izbiturii năprasnice. şoseaua umedă era pustie, presărată pe margini cu frunze de plop îngălbenite. Burnița rece încetase de câteva minute, după ce, vreme de trei ore, tencuise asfaltul cu o peliculă de mâzgă densă.

Primul vorbi proprietarul „Skodei", nu înainte de a-şi aprinde o țigară şi de a trage cu sete din ea:

— Fantastic, dom'le! Am aranjat maşinile!

— Da, le-am „gătit"...! replică stăpânul „Daciei 1300". Bine că n-am dat ortu' popii.

— Aveți dreptate. În fond, viața e mai importantă decât orice. Şi putem spune că am fost norocoşi.

Înconjurară autoturismele avariate şi, lăsându-se pe vine, încercau să evalueze cu mai multă exactitate amploarea pagubelor.

— Sunt zob amândouă, constată deținătorul „Skodei". Ne vor usca reparațiile. Apoi, schimbând subiectul: Sper că vă simțiți bine. Nu sunteți cumva rănit?

— Nu. Dar dumneavoastră?

— Nici eu.

Cel cu „Dacia" medită o clipă şi rosti cu jumătate de glas:

— Nu ştiu cine e vinovat, zău... Să nu credeți că vreau să vă învinovățesc...

— Vina o va stabili poliția. Până atunci, responsabilitatea accidentului o purtăm în mod egal. Aşa mi se pare corect.

— În regulă. Văd că ne înțelegem şi mă bucur, fiindcă vom termina mai repede povestea asta urâtă.

Între timp, se puse din nou burnița. Începu să bată şi vântul, antrenând de-a lungul şi de-a latul şoselei noianul de frunze desprinse de pe crăci. Cerul coborî şi mai mult, ca un acoperământ instabil, strivitor prin masivitatea-i cenuşie.

— Ptii, ce ghinion aiurit! exclamă pe neaşteptate proprietarul ,,Skodei". La ora şaptesprezece trebuia să fiu la spectacol.

— Folcloric?

— Nu, de teatru.

— Ce piesă?

— ,,Ciuruiala", cu Belizarie Telur în rolul principal.

— ăla nu-i actor, dom'le! replică insul cu ,,Dacia", zâmbind maliţios. Altul n-aţi găsit?

— Pardon! Am impresia că nu sunteţi în temă. Telur e mai popular ca oricând.

— Hai, să fim serioşi! Mă faceţi să râd, pe cuvânt.

La ultima premieră a ieşit şifonat rău. Cronicarii nici nu-l bagă în seamă. De fapt, un diletant ca el merită altceva?

— E o acuzaţie gravă, fiţi atent! îl avertiză omul cu ,,Skoda". În locul dumitale m-aş controla puţin la ,,muzicuţă".

— Aha, deci habar n-am ce vorbesc!?

— Ai ghicit.

— Auzi! îşi pocni palmele posesorul ,,Daciei". Acuma vrei să pari isteţ. Numai că nu se potriveşte. Un tip deştept n-are ce căuta la panarama unui handicapat.

— Ajunge! zbieră celălalt învineţindu-se de furie. Dacă Telur e handicapat, atunci tu eşti sclerozat sută la sută şi nu mai avem ce discuta!

— Alo! Alo! se încruntă cel cu ,,Dacia". Mama mi-a dat un sfat valabil: să mă feresc de mitocani. Mai ales când li se citeşte prostia pe faţă.

Proprietarul „Skodei” se repezi la maşină şi scoase din încrengătura de fiare un levier. Apucându-l strâns de un capăt, se aruncă furibund asupra celuilalt, ajungând amândoi pe axul şoselei. Observară cu întârziere matahala neagră pufăind din motorul supraturat. Umbra-i uriaşă crescu uluitor de iute, după care întunericul căzu ca o draperie vastă, impenetrabilă.

CONSULTAȚII

Medicului Bizău, abia sosit în sat, i se şi dusese faima de om tare priceput, care numai dintr-o ochire îți şi spunea ce şi unde te doare.

... Vine Pătruț, al lui Nicodim.

— Domnu doctor, să trăiți, am slăbiciune...

— Pune termometrul! Ia şi-o aspirină! Aşa... Altu’!...

Intră nana Leica.

— Na, mătuşă, ia termometrul şi înghite o aspirină!

— Da’ n-am răceală, țucu-te maica, mă rod măruntaiele!

— Păi, sigur că te rod. Eşti coaptă de răcită! Altu’!...

Sasu, tractoristul, se lăsă greu pe scaun. Se ținea cu mâinile de burtă.

Doctorul Bizău tocmai scotea un termometru. I-l oferi imediat, apoi îi dădu două aspirine şi-l conduse afară.

La rând era Caterina, cea mai trupeşă săteană. Când păşi în cabinet, Bizău împinse la o parte aspirinele şi termometrele. O îndemnă să respire profund şi se tot plimba, nemulțumit, în jurul ei. Pe urmă, îi explică necesitatea unui control mai sever şi o rugă să-şi descheie nasturii de la bluză. Caterina se conformă, iar el începu să o cerceteze. O studie astfel îndelung, ba din față,

ba din spate, dar mai mult din față, nelăsând să-i scape nici un centimetru de piele. Isprăvind, îi implântă un termometru, adăugă un pumn de aspirine şi-i reaminti să vină peste trei zile, să vadă cum evoluează boala.

Ajunse şi moş Ducă la consultație. Era vânăt la chip şi horcăia ca vântul prin burlane.

— Dom' doctor, când trag aer mă apasă...

— Păi... dacă tragi prea des, cum să nu te apese?!... Ia-o mai uşor!...

Văzându-l apropiindu-se cu aspirina şi cu termometrul, pacientul se albăstri şi mai intens.

— Şi data trecută tăt din astea mi-ați dat... Şi nu m-o uşurat...!

— Hm! Cunoşti dumneata efectul patogen al viruşilor? ăştia pun sub semnul întrebării eficacitatea de contracarare a sistemului imunitar. Cunoşti dumneata asta?...

— Nu cunosc, dom' doctor...

— Păi vezi!

Terminând cu vizita, moş Ducă părăsi dispensarul şi se opri la birt. Goli trei dețuri cu prăştină, după care se simți infinit mai bine. Apoi, vorbi până la ora închiderii despre „defectul de contralobare a istmului nasogen".

LA LIMITA RĂBDĂRII

Costel se plimba furios prin camera hotelului. Gata! Va termina cu Nina, nevastă-sa. I-a suportat destul toanele, nu mai avea nervi să reziste la nesfârşit. Era hotărât să meargă până la

capăt, fără nici un compromis. E-adevărat că mai avusese câteva tentative asemănătoare, dar acuma situația se modificase radical. Adică, apăruseră acele elemente care demonstrau indubitabil imposibilitatea continuării legăturii conjugale. Şi asta numai grație caracterului ei autoritar, hrănit permanent de-un orgoliu maladiv, prezent în cele mai mărunte gesturi şi atitudini.

Azvârli țigara şi aprinse alta, reluându-şi patrularea prin încăperea îmbâcsită de fum. Gata! Va începe o viață nouă, va fi liber să facă ce vrea. Şi-a dorit dintotdeauna un asemenea statut, care-i oferea oportunități infinite de mişcare. Era unul din visurile sale nemărturisite, intime, în compania căruia se refugiase de atâtea ori în trecut; fusese salvarea sa, firul de lumină ca reper providențial menit a-i insufla doza optimă de supraviețuire. Nu-i păsa de ce vor spune alții. Nu-şi vedea decât propriul interes, convins că va putea lua existența de la zero, că va reuşi recuperarea măcar în parte a tot ce risipise cu frenezie în aceşti ani scurşi aiurea. Era de datoria lui să încerce, încredințat că nu va da greş. Nu şi-ar ierta-o niciodată dacă şi de rândul acesta va dovedi aceeaşi slăbiciune avută deseori înainte, când doar simpla formulare a unei intenții îndrăznețe îi provoca un soi de teamă dezarmantă, ca şi cum şi-ar fi pierdut brusc busola, neştiind încotro s-o apuce.

Încremeni câtva timp lângă fereastră, pe urmă se urni iarăşi, croind obişnuiții paşi mărunți de la un perete la celălalt.

Da, se va elibera! Înțelegea libertatea nu ca pe o noțiune teoretică, ci ca pe ceva viu, palpabil, aflat la îndemână şi din care să te înfrupți ori de câte ori ai nevoie. Şi el avea nevoie cu prioritate, era flămând, mistuit de o poftă cumplită ce creştea de la o zi la alta, debordând. Cum de răbdase atâta? Purtase chingile ca un idiot cu senzorii voinței amorțiți, pentru a rămâne în zona de „respectabilitate" şi a nu pierde, ce? Hm, acuma datele problemei s-au schimbat, primează analiza lucidă şi încrâncenarea de-a finaliza cu succes ideea. Da, asta e. Era liniştit într-un fel, meditase îndelung şi concluzia venise aproape

de la sine. Altă soluție nu exista, iar timpul îl va sancționa sever dacă va repeta ezitările anterioare. Va rezolva chiar azi, de ce să mai amâne? Starea de ambiguitate nu-i folosea defel, clarificarea depindea exclusiv de el, de ce s-o mai lungească?

Îmbrăcă raglanul, încuie uşa şi predă cheia recepționerei. Cu un taxi, ajunse repede acasă. Părăsi maşina exact în clipa în care, alături de ei, frână o furgonetă şi din ea coborî Nina.

— Ai picat la fix! zise femeia văzându-l. Hai, ajută-mă!

Costel se apropie şovăind şi puse mâna pe cutia impozantă din carton, lipită cu benzi orizontale de scoci.

— E un teve color, îi destrămă soția nedumerirea. Doar ți-am promis că-ți cumpăr.

Costel inspiră o dată adânc şi-şi suflecă mânecile. Într-adevăr, îşi dorise cu disperare un televizor în culori.

PRONOSTICUL

Basamac stătea de câteva minute la coadă, când apare pe neaşteptate vechiul său prieten Partenie. După ce se salutară, Partenie îl abordă frontal:

— Te-am căutat. Unde ai fost aseară?

— La Guță.

— La Guță?!... făcu Partenie ochii mari. Păi... ştii ce se spune despre el?

— Minciuni, dragă. Şi calomnii ordinare.

— Asta s-o crezi tu. Dacă chiar vrei să afli, Guță e un imoral. Are o reputație proastă, ce mai!

— În orice caz, nu mai proastă decât Mircescu al tău, ripostă Basamac.

— Sta! Stai! sări celălalt. Cred că eşti dezinformat.

— Dimpotrivă! Cunosc prea multe dedesubturi în care s-a implicat „onorabilul" domn Mircescu.

— Imposibil! exclamă Partenie cu năduf. Mă mir că te pretezi la astfel de afirmaţii murdare. Auzi! Să-l compari pe coruptul de Guţă cu Mircescu! Ce blasfemie!

— Ramolitul de Mircescu nu valorează doi bani, ascultă la mine. Are un singur scop: pricopseala. El şi toţi ai săi, ca un şarlatan versat ce e.

— Şarlatan?... ţipă Partenie.

— Da. Şi impostor.

— Îţi interzic să vorbeşti aşa! Guţă e de o mie de ori mai venal decât ultimul bişniţar. Am informaţii blindate că ia mită. Şi ca să-ţi spulber orice îndoială, află că Guţă e escroc internaţional. Patentat!

Basamac flutură din braţ a lehamite şi scrâşni printre dinţi:

— Măsoară-ţi cuvintele! Te previn!

— Ce, mă ameninţi? Se vede că eşti adeptul lui Guţă. Ai aceeaşi vână teroristă.

— Eu terorist? mârâi Basamac.

— În persoană.

Aplecându-se brusc spre interlocutorul său, Basamac îl înşfăcă de reverul paltonului şi-i răcni în urechi:

— Extremist nenorocit! Dacă mai pronunţi o injurie la adresa domnului Guţă, cu mâna mea te sugrum!

Între timp, Partenie izbuti şi el să-l înhaţe pe celălalt de fular şi amândoi se smuceau icnind.

— Nu mă sperii! gemu Partenie. Guţă e zero pe lângă Mircescu. Mai are de învăţat de la dânsu'.

Croind un pas îndărăt, Basamac se prăbuşi pe spate, antrenându-l şi pe Partenie, care veni deasupra-i ca un sac. În

cădere, acesta îl izbi violent cu cotul în tâmplă, încât Basamac rămase lungit în drum şi după ce oamenii îi despărțiră. Îşi redobândi simțirea cu multă greutate, reocupându-şi locul la coada ce se îngroşase vizibil. Partenie se retrase ceva mai lateral şi, treptat, reveni alături de Basamac.

— Îmi cer scuze... îi zise încet. N-am vrut...

Basamac scoase un sunet nearticulat, apoi îşi drese vocea:

— M-am împiedicat de bordură. S-o ia naiba!

— Bine că nu ți-ai spart capul. Ai avut noroc.

— Aşa e, recunoscu Basamac. Ce spunea nevastă-mea: „Uite, om bătrân, apare acasă cu scăfârlia găurită!”. Ca să nu-ți mai pomenesc de soacră-mea! Aia ar fi râs în neştire, e cam dusă cu pluta.

Ajunseră şi ei la rând şi luară câte un cofraj cu ouă.

— Ce părere ai, bat ai noştri? întrebă Partenie.

— La ce te referi?

— La meci.

— Da, exact! Am şi uitat.

— Ce pronostic dai? insistă Partenie.

— Hm... Cam problematic. Putem câştiga la un gol diferență.

— Eu merg mai departe: le vârâm cel puțin două „boabe”.

— Ehe, surâse Basamac. Ar fi prea frumos.

— Dacă vrei — continuă Partenie — vino deseară la mine. Vedem partida pe color.

— Bine, vin. Salut!

— Hai, să trăieşti!

ATACUL

Înaintând din greu, brigadierul Panamă ajunse lângă nişte butoaie cu motorină lăsate în custodia lui Filimon Sfeclă, angajatul pe postul de paznic al fermei. Văzându-l, pândarul sări în picioare şi strigă respectuos:

— Să trăiți, dom' şef!

Uşoara clătinare a pazniculuinu trecu neobservată, drept pentru care brigadierul se apropie şi-l adulmecă discret. Făcând apoi un pas îndărăt, rosti ferm:

— Alo! Dumneata ai băut!

— Eu?!... icni Sfeclă indignat. Să moară mama, dacă am băut!

— Da' acolo ce ai? întrebă Panamă arătând cu degetul geanta murdară şi uzată, la marginea căreia se ițea gâtul unei sticle înfundată cu un cocean de porumb.

— Ce să am? Apă!

— Ia dă-o-ncoace!

Sfeclă îi înmână taşca şi celălalt o deschise. Destupă sticla. Nu mai era nevoie s-o miroase.

Pândarul miji ochii, înjghebându-şi o mină ce exprima deplina sa nedumerire în legătură cu descoperirea din geantă. Deodată, parcă îşi reveni din transă.

— Nevastă-mea... bâigui el. Iar mi-a băgat răchie-n traistă!... Şi doar i-am zis... îhî... de sute de ori... să nu mai facă figuri din astea... Da' te poți pune cu muierile? Muierea şi dracu'!

Concluzionând că între femeie şi diavol există o asemănare neîndoielnică, Sfeclă slobozi de îndată un suspin

profund, privind cu sfiiciune sticla agitată de Panamă în palma-i mică şi grasă.

— De prună? vru să afle brigadierul.

— Îhî...

— Câți ani?

— Cam cinci.

— O! Cinci ani?!

— Da' n-o mai scuturați atâta... trageți o gură! izbucni paznicul umezindu-şi vârful degetelor.

— Păi... domnule Sfeclă... dacă-i de cinci ani...

Sorbi o duşcă. Nu dădu spirtul direct pe gâtlej, ci îl savură autorizat şi numai după ce îi arse gingiile şi-i pişcă limba, de abia atunci îl înghiți.

— Ei?... tatonă timid pândarul.

Nu auzi răspunsul celuilalt. Văzu în schimb că brigadierul se cinsti din nou şi renunță să-l mai întrebe.

Panamă aprinse o țigară lungă şi neagră. Se uita concentrat la cele câteva ciori care scurmau în arătura aburindă. După câteva minute de contemplare a păsărilor, se răsuci cu fața, întinse butelca spre Sfeclă şi-i făcu un semn. Paznicul nu aşteptă şi i se spună un lucru de două ori. Înapoie sticla plescăind din buze. Era emoționat, iar căutătura-i recunoscătoare întârzie secunde bune pe chipul roşcovan al şefului.

Un alt stol de ciori atrase atenția brigadierului. Iritat de mulțimea lor, goli restul de prăştină, pe urmă azvârli sticla cu putere, vrând să țintească o cioară nesimțită ce croncănea impudic la zece paşi distanță.

De partea opusă, Sfeclă supuse şi el unui tir înverşunat zburătoarele care începuseră să se frământe vizibil. În cele din urmă, hărțuite intens, păsările îşi luară zborul, mutându-se pe coamele altor răzoare proaspăt răsturnate.

Tot răcnind şi atacând cu bolovani, reuşiră să elibereze de ciori o suprafață remarcabilă. Treabă nu tocmai uşoară, dacă

ne gândim că Panamă îşi pierdu încălţările, iar Sfeclă suferi o deviere de sept nazal din cauza unei brazde potrivnice.

PE UŞA DIN FAŢĂ

Îngrijorată, Jeni privi iarăşi pendulul. Trecuse de miezul nopţii şi Tic, soţul ei, încă nu apăruse. Întârzia pentru prima oară şi, tocmai din pricina aceasta începuse să-şi facă sânge rău. Dacă o fi păţit ceva? Vreun accident sau cine ştie ce nenorocire? Fiindcă, de la o vreme încoace, ziarele erau pline cu informaţii alarmante: ba unul şi-a frânt gâtul picând într-o groapă, ba cutare a fost snopit în bătăi şi uşurat de bani şi de bagaje... Asta în cazurile mai norocoase, căci nu rareori se petreceau fapte şi mai îngrozitoare, descrise apoi cu lux de amănunte în paginile jurnalelor.

Stinse lumina din cameră şi se uită pe fereastră. De-a lungul străzii pustii umbre dezlânate îşi tremurau conturul pe gardul din beton ce-o mărginea.

Părăsi încăperea şi se duse în bucătărie, unde-şi prepară o cafea. Pe măsură ce se scurgea timpul, îi sporea şi neliniştea. Îşi imagina cele mai neverosimile situaţii în care, datorită unor împrejurări nefaste, putuse nimeri bărbatul ei. Ceva lăuntric, intim, îi spunea că Tic se afla în primejdie maximă, pe urmă, brusc, cădea în cealaltă extremă, respingând ideea. Prefera mai degrabă să se amăgească, amânând clipa revelaţiei seci, nude, imprevizibilă prin consecinţele sale.

Cafeaua băută nu-i induse acel surplus de voiciune, ca de obicei. Dimpotrivă, chiar o moleşi — efect pus exclusiv pe

seama suprasolicitării nervoase. Din nou o podidiră gândurile sumbre, ca o durere vie, persistentă. Excludea din start varianta că Tic s-ar fi aciuat la vreo femeie. Îl cunoştea în profunzime şi ştia că n-are stofă de cuceritor. Cu stângăciile-i consacrate şi inhibările ce-l deconspirau ca pe-un timid congenital... Nu, nu era posibil.

Veni în dormitor şi scrută întunericul prin geam. Bezna de afară devenise parcă mai densă, mai apăsătoare. Fantasmele săltărețe dispărură de pe gardul masiv, îndărătul căruia se lăbărțau, nestingherite, tenebrele restante.

Când reapăru în bucătărie, ceasul se apropia de ora două. Atunci simți întâiul fior de spaimă, ca pe o gheară ucigaşă sfâşiindu-i țesuturile. Alerta interioară se stabiliză la un palier înalt şi descrescu semnificativ în momentul în care privirea în căzu asupra telefonului. Sună îndată la spitalul de urgență, apoi contactă şi celelalte clinici, iar, în final, luă legătura cu poliția. Pretutindeni — acelaşi rezultat: soțul ei nu figura în nici o evidență.

Sorbi cafeaua până la zaț. Bilanțul investigațiilor nocturne se dovedise nul, menținându-i starea inițială de incertitudine. Îi venea să înhațe telefonul şi să-l calce ca pe-o gânganie, revărsându-şi astfel furia neputincioasă.

Târziu, deprimată, se refugie în pat, după ce încuie cu grijă uşile. Dimineața o găsi la fel de trează precum se culcase, cu cearcăne la ochi şi cu o migrenă insuportabilă. Înghiți un antinevralgic şi făcu un duş, pe urmă aşeză ibricul la fiert şi răsuci butonul aparatului de radio. Ascultă încordată, cu o expresie de buimăceală pe chipu-i tras: „... ca şi prezența oficialităților. Primul intrat în Europa este domnul Tic Vidone, profesor de geografie. Fericitul concetățean a fost reținut, datorită amabilității gazdelor, întreaga noapte, ca oaspete de onoare din partea publicului. Construit integral de o firmă străină, hotelul se remarcă printr-un grad de confort deosebit, comparabil cu cel existent în țările civilizate. Continuăm ştirile".

PREMIUL OSCAR

Îndreptându-mă spre casă într-una din zile, îmi taie calea o cunoştinţă recentă.

— Chiar acuma vin de la film, zice după ce mă salută.

— Ce film?

— Unul american.

— E bun?

— Mortal! Orice juriu ar fi trebuit să bage în el vreo trei, patru „Oscar”-uri.

— Zău?!

— Normal! Să fi văzut ce lume a fost în sală. De fiecare dată. Dacă producţia nu e valabilă, vine atâta omenire?

— Nu, i-am răspuns instinctiv.

— Păi! Încă de la început îţi dai seama de marfă. Tipa, eroina adică, urmărea şustele ei. Mă-sa paralizase dintr-un accident de avion şi clocea de ani în şir în fotoliu. Tipu’, eroul principal, încurca borcanele, da’ tipa şi cu mă-sa îl demolau pe stoc. Apare şi sora tipei, care făcuse un plod într-o barcă cu un sergent din Garda de Coastă. Am uitat să-ţi spun că mama tipei era falită, da’ avea o soră stup de pitaci. şi că toţi ăştia plănuiau s-o pârlească. Sora tipei se duce la mătuşa-sa şi o ia cu lugu-lugu. Asta, mătuşa-sa, ţi-ai găsit! Era cutră rodată, first clas! Aşa că i-a făcut paşaportu’ urgent şi i-a strigat că-i paraşută internaţională. Ţi-am zis că eroina şi cu mă-sa îl săpau pe eroul principal, Ray. Îl săpau, că Ray era uşchit şi opincar, şi căutau să scape de el. Tipa pusese năvodu’ pe un gagiu tapat cu dolari, însă slab de ţâţână. Ray a mirosit chestia şi a procurat un cablu, cu care voia s-o sugrume. Numai că pică bomba: dă chix soacră-sa! Mătuşa n-a venit la îngropăciune, că a trântit-o armăsaru în trifoi

şi zăcea pe cearşafuri. Ray s-a inervat, a vârât în el juma' de whisky, s-a prezentat la ea şi a porcăit-o în obraz. Da' muierea i-a arătat de sub aşternut un „Colt" baban şi Ray a roit-o. Mai trec zilele, până când eroina, Jessica, se satură de Ray şi-i pregăteşte vana, să-l înece. Ray o avea şi el la bojoci; n-a uitat daravera cu nababu cu dolarii. Aşa că a făcut rost de un pachet cu otravă şi aştepta ora „H". Între timp, sora eroinei se apucă să facă trotuaru'. Vine un negru solid şi-o umflă. O duce la o rulotă prăpădită, unde-o pune să-i gătească. Cecil — aşa se numea — îi frige la iuţeală slănină şi ouă, pe urmă fuge şi plânge de necaz, fiindcă negrul a adormit. Cum mergea ea distrusă total, dintre nişte containere cu gunoaie sare pe ea un cerşetor de vreo 70-80 de ani şi-i rupe fusta. În fine, scapă din labele lui şi coteşte către casă. Nu păşeşte bine pragul, că se şi repede în baie, să se spele. Aici — pauză! Ray odihnea pe fundul vanei, cu o valiză pe piept. A priceput imediat cum devine chestia, că nu era proastă. Când să iasă din baie, o trosneşte Jessica în căpăţână c-un fier de călcat. Da' a reuşit şi Cecil să-i scoată un ochi, după care a mierlit-o ca o tâmpită. Hm, să vezi şopârla neamului! Jessica asta poseda un calm în ea — ceva de speriat! Îndeasă câteva boarfe în sacoşă, rade un pumn de mangoţi din sertar, se aruncă în maşină şi-o tuleşte. Încotro crezi că s-a cărăbănit?

— Habar n-am, i-am răspuns sincer.

— He, he, nu-i uşor de ghicit. A aterizat direct la doctoru' Wilder, patron peste o clinică. ăsta o deflorase pe Jessica de la paişpe ani, că era dezvoltată şi de atunci o ţinea minte. Doctoru' i-a plantat rapid un ochi de sticlă, de jurai că-i mai natural decât originalu'! Ce mai, tipa şi-a revenit complet, zburda ca o iapă în ogor. Numa' că — altă belea! Wilder era însurat şi, într-o seară, l-a depistat nevasta cu Jessica în pat. Jessica s-a descurcat colosal, i-a servit artă calitatea întâi categoria lux! S-a sculat leneşă din pat, s-a apropiat de soţia doctorului şi i-a ciripit: „Caramba la vamă! Ogeacu-i poprit". şocată, dama a leşinat instantaneu. Dată naibii, Jessica! Pe urmă,

l-a încălecat țapăn pe Wilder, îl juca din încheieturi. Chestia a durat până ce Jessica a sărit în aer cu limuzina doctorului. şi — culmea!, tot în aceeaşi zi a luat foc şi clinica. Nevasta doctorului, care locuia la etaj, n-a mai fost găsită, doar pe Wilder l-au dibuit, da' n-au mai putut face nimic cu el, fiindcă a damblagit şi l-au parcat la balamuc. După o pauză: Ei, ți-a plăcut filmu'?

— Mda, i-am replicat. Merge.

— Te cred! Da', totuşi, nu-i ca ăla ce l-am văzut săptămâna trecută.

— Care?

— „Ombilic". Era o arzoaică unicat, valsau peştii în jurul ei ca fluturii pe lângă bec! Nu vrei să ți-l povestesc?

— Nu, mersi. Lasă pe altă dată. De fapt, la colț ne şi despărțim.

— Bine, cum zici. Da' ştii ce mă râcâie?

— ?!

— Că n-a primit nici ăsta „Oscar"-ul. Halal juriu!

COMPLIMENTUL

Leon ieşi după-amiază, ca de obicei, la plimbare cu câinele. Poseda un ciobănesc german splendid, de doi ani, puternic şi vioi. Nu-l ducea în lesă şi nici de botniță nu avea nevoie, patrupedul fiind blând şi ascultător. Din cauza asta îl şi trata cu bunăvoință, acordându-i deplină libertate de mişcare.

Înaintând pe una din cărările parcului, câinele țâşni ca din puşcă şi dispăru într-un desiş. Se auziră mârâituri şi foşnete

repetate, apoi smicelele se despicară şi lăsară vederii, preț de o secundă, un cocker spaniol.

Leon îşi strigă dulăul, dar acesta se luă după cocker şi se pierdură împreună pe alee. Urmărindu-i, omul ajunse într-o poieniță, unde, pe iarba tunsă scurt, cele două animale se hârjoneau, fugărindu-se frenetic.

Singura bancă de lângă peluză era ocupată de o femeie şi Leon se apropie de ea.

— Permiteți? ceru voie politicos.

Femeia ridică privirea spre el, schițând un surâs aproximativ.

— Poftiți, e loc destul.

— Mulțumesc.

Între timp, cuplul canin îşi întețise joaca, croind puzderie de salturi şi tumbe de-a lungul şi de-a latul luminişului.

— Of, ce drăgălaşi sunt! rupse femeia tăcerea. Uitați-vă cum zburdă.

— Da, s-au simpatizat din prima clipă.

— Nu ştiu al cui e câinele-lup, dar e bine educat.

— Mersi de compliment, doamnă, e chiar al meu.

— Zău? Iar cocker-ul e al meu.

— Mă bucur. Abia s-au cunoscut în tufiş şi iată...

— În tufiş?!

— Da. Când veneam încoace.

Admirară câteva minute slalomurile şi virajele impetuoase ale patrupedelor, pe urmă Leon spuse:

— Pe al meu îl cheamă Hector. Pe al dumneavoastră?

— Liz.

— E femelă?

— Da.

— Ei, atunci se explică atracția asta neaşteptată.

— Nu tocmai, replică femeia. Liz e pretențioasă, nu acceptă pe oricine. Sinceră să fiu, mă şi mir că a contactat atât de rapid o relație.

— Înseamnă că Hector i-a căzut cu tronc. Apropo de el: A fost foarte bolnav.

— Cu ce?

— O viroză afurisită, în paralel cu o ocluzie intestinală. A primit un tratament intensiv şi s-a vindecat. Mi-a dat emoţii.

— Vă înţeleg. Şi Liz mi se pare puţin suspectă. Alaltăieri a avut febră, însă nu i-a scăzut pofta de mâncare. Bănuiesc că s-a înfierbântat alergând.

— Probabil, conveni Leon. Nu vă impacientaţi, are o vitalitate care demonstrează că e sănătoasă tun.

Deodată, căţeaua schelălăi lugubru şi se repezi ca un bolid sub bancă.

— Ce e, mamă?... sări femeia speriată. Ce ţi-a făcut bădăranul ăla? Vai, te-a muşcat!

— N-are nimic, doamnă, căută s-o liniştească Leon. Şi apoi Hector nu-i bădăran, vă asigur.

— Cum nu e, domnule? Nu vedeţi cum a brutalizat-o?

— Ei, un fleac.

— Un fleac? Aiurea! Liz detestă violenţele, şi javra dumitale...

— Hector e un gentleman, o întrerupse Leon. Nu uitaţi! A obţinut locul trei la concursul chinologic de anul trecut.

— Asta n-o mai cred! ripostă ea. Cu alura lui de maidanez...

— Mă jigniţi, doamnă! şi, ca să ştiţi adevărul, jigodia dumneavoastră e prostituată.

Femeia se ridică ameninţătoare de pe bancă.

— Nu vă e ruşine? Liz prostituată?!...

— Da, fiindcă l-a acostat pe Hector în tufiş. Fără pic de tupeu.

SALT ÎN NOAPTE

Neagoe pătrunse în bodegă şi se aşeză la rând. Chiar lângă el sporovăiau trei inşi. Trase cu urechea şi află că unul din ei e şofer, are maşina afară şi merge direct la Frecuşul de Jos. Camionagiul mai avea doar un pic de suc în sticlă. Neagoe stătea ca pe ace. Îl mânca limba, dar nu se hotăra să-şi deschidă gura. Urmărea încordat traiectoria sticlei de citro şi, când şoferul o scutură şi de ultima rămăşiță, simți o uscăciune în gâtlej. Camionagiul îşi îndesă basca pe frunte şi-şi luă rămas bun de la ambii cunoscuți. În timp ce se apropia de uşă, Neagoe înşfăcă de pe podea valiza şi-l ajunse iute din urmă.

— Alo, dom'le! strigă el.

Şoferul se opri, examinându-l curios. Neagoe îl rugă să-l ia în camion, căci trebuia să răzbată cu orice preț la Frecuşul de Jos şi altă posibilitate nu exista. Regretând, camionagiul îi spuse că nu mai e loc în cabină, ea fiind deja ticsită cu alți pasageri strânşi de pe traseu. Vorbind astfel, salută şi părăsi bodega, abandonându-l pe Neagoe, a cărui dezamăgire i se citea din plin pe chipu-i uscățiv. Totuşi, nu-i fu necesară multă vreme să priceapă că, stând aşa, nu rezolva nimic. În consecință, decise să insiste pe mai departe în găsirea unei ocazii, dar, pentru o mai mare siguranță, conveni să aştepte la bariera oraşului. Până acolo, însă, era o distanță apreciabilă — realitate ce nu avu darul să-l descurajeze. Străbătu drumul în tempo accelerat şi ajunse la barieră, unde, în dreptul vechiului post de control, sclipea o băltoacă.

Frecvent, întunericul era sfâşiat de farurile vehiculelor. Neagoe înainta bâjbâind, cu simțurile ascuțite, având unic punct

de reper banda lată de asfalt şi convins că, mai degrabă sau mai târziu, o maşină tot îl va culege.

Parcurse întărâtat vreo trei kilometri. Automobilele, din ce în ce mai rare, ţâşneau pe alături şi se pierdeau în negură. Torsul motoarelor suna nefiresc de plăcut, familiar chiar, ca o invitaţie la hoinăreală continuă.

Curând, renunţă la semnalizatul cu mâna. Acum, în miez de noapte, gesturile sale păreau caraghioase şi inutile, desprinse parcă dintr-o suită de mişcări anapoda.

Rupse un colţ de pâine, mestecându-l domol şi-şi astâmpără setea de la cişmeaua satului în care tocmai intrase. „Cât am umblat deja! gândi. Şi trebuie să fiu la Frecuşul de Jos! Mort, copt, voi reuşi!"

Ici, colo lumina vreunui bec de pe stâlp încerca, timid, să sfârtece giulgiul beznei. În liniştea cuprinzătoare, doar lătrăturile câinilor răzbăteau cu limpezime sub cerul ca smoala.

„De-ar fi să mă târăsc pe coate şi nu mă dau bătut! reflectă Neagoe. Cât să mai fie de mers? Două-trei ore?"

Lungi pasul şi, la ieşirea din sat, se împiedică de ceva. Aplecându-se, ridică o cască de motociclist. „Precis a pierdut-o careva, îşi zise. Ghinionul lui".

Nu purtase niciodată cască. Din curiozitate, şi-o îndesă pe cap, constatând că-i vine numai bine. Ba îi încălzea plăcut şi fruntea, încât n-o mai scoase, preferând s-o poarte ca pe o căciulă binevenită în răcoarea acelei nopţi.

O luă iarăşi din loc, pregătit sufleteşte să străbată restul intervalului ce-l separa de Frecuşul de Jos. De aceea, îl năpusti mirarea când, fără a schiţa un semn măcar, frână lângă el un „Oltcit". „Ce drăguţi! gândi. Mai sunt şi oameni cumsecade pe lume asta..." Iritat de fasciculele puternice ale farurilor, îşi împinse casca pe sprânceană, protejându-şi ochii cu braţul săltat.

— Al nostru e, paştele mamii lui! auzi Neagoe. Da' unde a dispărut celălalt cu „Mobra"?

Apoi, imediat, cineva îi răsuci mâna la spate şi unul din cei patru bărbaţi coborâţi din maşină îl îmbrânci brutal în interiorul turismului.

RĂBDARE ŞI TUTUN

— Ce nesimţit, dom'le! Trăncăneşte de un sfert de oră. Lunganul surâse aprobator, iar bondocul continuă:

— Ne sfidează, asta e.

— N-are pic de obraz, aprecie lunganul. Crede că-i telefonu lu' tac-su...

Cei doi aruncară uitături dispreţuitoare către omul care, cu spatele la ei şi cu gulerul ridicat, vorbea dintr-o cabină publică.

— Ce naiba tot îndrugă acolo?! izbucni iarăşi bondocul.

— Precis vrăjeşte o pipiţă.

— Credeţi?

— Pariez! Are vreo divă şi de aia îi descântă atâta.

Bondocul mormăi ceva şi, aprinzându-şi o ţigară, începu să tropăie de nerăbdare.

— Ăsta-i neruşinat rău, dom'le! zise privind cu ură spre gheretă. Pe cuvânt!

Lunganul scoase şi el o ţigară şi ceru foc. Fumau amândoi, nervoşi.

— Uite, mai vâră o monedă! îi atrage atenţia bondocul. N-are de gând să termine!

— Un nemernic! exclamă lunganul. Îşi bate joc de noi.

— Şi ne lăsăm călcaţi în picioare?

— Niciodată! Încă nu s-a născut ăla care să-l jeneze pe Fătu. Eu sunt Fătu.

— Îmi pare bine. Şi eu sunt Mandravel.

Azvârliră mucurile aproape în acelaşi timp şi-şi înfipseră adânc mâinile în buzunare. Insul din cabină îi ignora complet, din moment ce conversa lejer mai departe, ca şi cum ar fi fost singur.

— O fi chior, presupuse bondocul încruntat. Poate nu ne vede. Mai trecură câteva minute, pe urmă lunganul mârâi decis:

— Intru peste tip! E sonat, jur că i-a sărit o şaibă.

— Iar eu vă sprijin. Dacă guiță — trosc!, facem festival. Pe când îşi lua avânt, uşa gheretei se deschise şi bărbatul ieşi. Lunganul se holbă la el ca la un strigoi şi înțepeni într-o poziție nefirească, cu un genunchi îndoit şi cu coatele îndepărtate.

— Să... să trăiți şefu! îngăimă pierit. V-am... v-am păzit... ca să vorbițiîn liniște... ştiți doar: afacerile-s afaceri... să trăiți!

— Mulțumesc, Fătule! ştiam eu că eşti băiat bun. La revedere!

— La revedere, să trăiți!

DOINIȚA

Bujor sosise cu treburi prin capitală şi, după o zi de alergătură, era frânt de oboseală. Vremea trecuse pe nesimțite şi nu reuşise să-şi rezolve toate problemele.

Uitându-se la ceas, văzu că se apropia ora 19. Nu mâncase nimic de dimineață şi golul din stomac îl apăsa din ce

în ce mai tare. Îl dureau şi picioarele, iar dungile negre de pe palme îi creau impresia că adunase pe ele praful tuturor cartierelor oraşului.

Se scutură ca atins de un fior neplăcut, iritat de vacarmul în creştere din juru-i. De pe partea cealaltă a trotuarului, firma unui restaurant se etala provocator. Ar fi dorit să guste ceva, era încovoiat de foame, dar nu se îndura să risipească banii. Fiindcă o masă l-ar costa enorm, ori el nu-şi permitea luxul acesta. Mai degrabă răbda, precum procedase şi altă dată şi nu pierise. Nici la hotel n-avea intenția să tragă, tot din pricina tarifelor care sporiseră amețitor. În cel mai rău caz, prefera să doarmă pe bancă, în gară, decât să achite atâta bănet. Nu degeaba l-a avertizat nevasta, la plecare, să fie atent la pungă, să nu se hazardeze în cheltuieli inutile.

Pe când se întreba încotro s-o apuce, îi apăru o idee salvatoare. Normal, putea înnopta foarte bine la Doinița — o rudă mai îndepărtată a soției. Sigur, cum de nu se gândise până atunci?

Înviorat oarecum, luă metroul şi coborî la a treia stație. Apoi schimbă două autobuze şi izbuti să ajungă, în cele din urmă, la destinație. Venea întâia oară aici şi-l încerca emoția, nu ştia cum va fi primit. Totuşi, nu era posibil să fie mai rău ca în gară sau ca în parc.

Îndată ce strivi butonul soneriei, uşa se deschise şi în prag se ivi chiar Doinița. Politicos, Bujor îşi dezvălui identitatea, iar ea zâmbi mărturisindu-i că, parcă, parcă-şi aminteşte de el. Pe loc, nu-şi dădea seama de unde, însă figura îi era cunoscută, astfel că îl invită înăuntru. Odată intrat în cameră, musafirul se prăbuşi ca un butuc pe scaun, stors de vlagă.

— Ne-am întâlnit la nunta nepoatei... ştiți... gemu el masându-şi ceafa transpirată.

— A, da! Exact! Acuma şase ani, nu?

— Da. A cam zburat timpul...

— Aveți dreptate.

Bujor îşi pipăi îngrijorat pântecul, regretând că nu-şi cumpărase măcar un covrig. Cu câte un dumicat mestecat pe furiş, ar fi calmat întrucâtva chiorăitul enervant al intestinelor. Dar aşa, trebuia să suporte cu stoicism vidul blestemat din abdomen, senzaţiile acelea mizerabile, chinuitoare. Şi care, în mod cert, se vor amplifica în cursul nopţii, transformându-i somnul în coşmar.

Oftă adânc şi rămase cu privirea aţintită pe masa de pe care Doiniţa tocmai ridicase vaza cu flori şi înlăturase faţa albă. Automat, se îndreptă de spate şi înghiţi în sec. ,,Precis pune ceva de-ale gurii, reflectă. Doar vede că-s dărâmat. Bravo, fătuţă, nota zece!"

Când femeia dispăru din încăpere şi reveni cu un alt aşternut de masă, cu care îl înlocui pe primul, şi ultima fărâmă de îndoială se stinse din mintea lui. ,,E clar, îşi zise. Oare ce-a pregătit de cină? Indiferent ce, da' să-mi dea mai repede. Nu mai rezist..."

O urmărea cum netezea pânza albicioasă şi, pe măsură ce degetele ei îndreptau cutele, o stare vecină leşinului îi invada progresiv viscerele.

,,Hai, femeie! răcni în sine. Înnebunesc! Adu farfuria, pentru Dumnezeu!"

Doiniţa se scuză că-l va lăsa singur câteva clipe şi părăsi odaia. Bujor încuviinţă din cap, înjghebându-şi un surâs aproximativ şi-şi pipăi precaut abdomenul supt, minat de crampe. Aştepta din moment în moment apariţia ei din bucătărie — căci doar acolo se putuse duce. Încercă iarăşi să ghicească ce gătise, dar realiză numaidecât că e inutil. Ar fi înfulecat orice, numai să apară cât de iute, să nu-şi piardă puterile pe de-a-ntregul, făcându-se de râs.

Percepând un fâşâit îndărătul uşii, îşi încordă auzul. ,,În sfârşit, vine! jubilă. Doamne-ajută! O supă, o ciorbă caldă, ah...!"

Doinița păşi imediat în cameră şi aşeză direct pe masă mormanul de rufe uscate din brațe. Apoi, cu mişcări exacte, început să calce.

UN PETIC DE HÂRTIE

O dată cu dispariția soarelui, nuanța înserării căzu prescurtată. Doar în locul în care naufragiase astrul se mai zărea un desen bizar, ca un abces enorm răsărit întâmplător pe derma bolții. În rest — acelaşi albastru-spălăcit, copleşitor, diluat de asaltul tenace al umbrelor.

Se întunecase de-a binelea când dascălul Nicolae ajunse la casa consăteanului său Pricop. Îl mai căutase de câteva ori, dar în zadar. Pricop îi datora nişte bani şi, potrivit tocmelii, ar fi trebuit să-i restituie de mult. De data asta, însă, nu-i va mai scăpa, fiindcă văzu fereastra luminată şi era sigur că debitorul se afla acasă.

Împinse poarta, mirându-se că n-o găsise încuiată. Se împiedicase mereu de ea, iar acuma intra fără oprelişti. „Precis a uitat-o deschisă... gândi. Poate, cine ştie, crede că nu-l mai deranjez".

Păşi direct în bucătărie, renunțând să mai bată în uşă.

— Am venit după credit, spuse fățiş, cu o notă de duritate în glas. Ai cam depăşit termenul...

Pricop nu zise nimic, mărginindu-se să-l măsoare în treacăt cu privirea, pe urmă căscă şi împinse scrumiera masivă către centrul mesei.

— E cazul să mi-l dai, repetă Nicolae morocănos. Te-am aşteptat destul.

Pricop se foi pe bancă şi-i vorbi tărăgănat, ca şi cum în clipa aceea s-ar fi trezit din somn:

— De ce nu staţi jos?

— Nu, nu stau. Mă grăbesc.

— Păi... E deja beznă.

— Tocmai de aia, mai am şi alte treburi.

Ridicându-se de pe bancă, Pricop scăpă printre buze un „bine, cum doriţi", apoi, apropiindu-se de colţul cuptorului, săltă un colac de frânghie. Deşiră din el vreo trei metri, azvârli capătul peste grinda din mijlocul încăperii şi croi un laţ.

— Ce... ce faci? întrebă dascălul cu un accent de nelinişte. Ce-nseamnă asta?

— Ceva ce mă priveşte personal, răspunse Pricop testând rezistenţa funiei. Regret că nu pot să vă dau banii.

— Cum aşa?!

— N-am!

— Şi atunci?

— Din acest motiv, am decis să închei definitiv conturile cu toţi.

— Adică?

— Mă voi spânzura! Aici! Chiar acuma!

Dascălul simţi un frison pe şira spinării şi-şi duse, involuntar, mâinile la piept. Încrâncenarea de pe chipul omului nu-i prevestea nimic bun. Pălind brusc, rosti cu o voce piţigăiată:

— Ţi-ai dat singur viaţă, ca să ai dreptul să ţi-o iei? Ce pui la cale e împotriva firii! Nu ţi-e frică de Dumnezeu?

Tăcu subit, fiindcă realiză cu groază cum celălalt trăsese scaunul sub ştreang şi se căznea să-şi vâre capul în laţ. După toate semnele, nu era de glumit, căci datornicul se arăta hotărât să-şi curme zilele. Şi taman în faţa lui, ins cucernic, deprins

precoce cu cele sfinte! Nu putea îngădui nelegiuirea! Nu şi-ar ierta-o niciodată, dacă n-ar încerca să-l împiedice.

— Vino-ţi în fire, Pricop... Intenţia ta e nedemnă... nu înţeleg... Zău, nu pricep... Nu te temi de Cel de Sus?

— Da' dumneata nu te temi? i-o întoarse Pricop tăios. Zi-i, nu te temi?

— Ba da.

— Puah! Făţărnicie! Consimţiţi să piară un suflet de creştin pentru niscai parale!

— Nu, nu! protestă Nicolae. N-am asemenea gânduri. Martor mi-e cerul!

— Inutil să vă prefaceţi! Minţiţi! Vreţi să mă vedeţi mort, de aia mă chinuiţi.

— Stai, omule! mugi Nicolae cutremurat. Nu arunca vorbe atât de grele! În fond... să nu amestecăm lucrurile. Eu nu-şi cer decât să-mi înapoiezi suma împrumutată. Conform chitanţei iscălite.

— Aşa e. Însă nu v-o pot restitui. Ca să mă achit, ar trebui să vând şi canapeaua de sub mine. Şi cu asta — basta!, mai completă, pe urmă, cu un gest repezit, înşfăcă laţul şi se săltă pe vârfuri.

Nicolae, care în răstimp ajunse lângă Pricop, rămase înmărmurit. Inima i-o luase razna şi simţea rostogolindu-i-se de pe frunte stropi de sudoare. Dar mai presus de senzaţiile fizice îl torturau un noian de imagini ciudate, înfricoşătoare, împletindu-se şi despletindu-se fără noimă. Iar în centrul lor se vedea invariabil pe sine, supus unor suplicii cumplite de către creaturi oribile, de nedescris. Se scutură o dată, invadat de-o greaţă profundă. Desfăcându-şi larg braţele, încolăci cu ele picioarele împricinatului.

— Feriţi-vă! răcni acesta din înaltul scaunului. Gata, mi-a sunat ceasul!

— Taci! şuieră Nicolae cu luciri stranii în ochi. Taci! Prin gura ta vorbeşte diavolul! Ai căzut în stăpânirea sa!

Mântuieşte-te! Atâta îşi spun: mântuieşte-te! Şi, scoţând din buzunar un petic de hârtie, îl azvârli pe masă, apoi se năpusti ca un bolid pe uşă.

După plecarea dascălului, Pricop coborî de pe scaun, adună frânghia şi aduse o sticlă de whisky din frigider. Nu gustase niciodată o astfel de băutură, despre care tot auzise că ar fi nemaipomenită. Bău două păhărele la rând, asociind alcoolului şi o ţigară fină din cartuşul cumpărat deunăzi. Reciti chitanţa şi se convinse că era autentică. Doar îşi recunoştea propria semnătură — acea îmbârligare particulară de linii frânte aplicată energic pe suprafaţa lucioasă a colii albe.

Surâse când sorbi direct din sticlă. Whiski-ul era, într-adevăr, excelent şi decise să-şi procure, neapărat, încă un flacon.

STRADELA

— Dă o fumigenă, ceru Iepure.

Apaşu îi întinse pachetul mototolit.

— Ţi-a tras în freză?

— Nu fi glugă. A roit-o.

Iepure îşi pipăi coşurile de pe faţa-i buhăită, apoi strânse poalele trenciului soios. Era rece, bătea un vânt dinspre miazănoapte în rafale scurte, învălmăşind la întâmplare cutii goale de conserve cu zdrenţe de hârtii decolorate.

— Văru' a scăpat alaltăieri, reînnodă Iepure taclaua. E raşchetat în cap.

— Cât a studiat?

— Trei coţi.

Scuturându-se a frig, Apaşu ridică gulerul puloverului, înfundându-şi bărbia în el. Obrajii supți păreau din bronz, având luciri şterse, îndulcite întrucâtva de jarul ochilor negri, încercănați.

Ulicioara pe care se opriseră era aproape pustie. Rarii trecători veneau mai ales din direcția pieței aflată în vecinătate. În răstimpuri, ecoul clopotelor tramvaielor ajungeau până la ei, ca un semnal schilav, de prisos.

— Tarzan mi-a dat o țeapă, mormăi Apaşu.

— Barosană?

— Nouă cente.

— Şi nu-l priponeşti?

— Să-l găbjesc întâi.

Brusc, vântul răbufni şi plesni cu o boare înghețată nişa în care se adăpostiseră cei doi. Frigul tăios îi sili să se mişte nițel, pe urmă se zgribuliră şi mai abitir în hainele jilăvite.

— Şi Mif pute, reluă Apaşu.

— Te-a prăjit?

— Nu.

— Credeam că da.

Apaşu rânji, dezvelindu-şi dantura găunoasă. Spuse amenințător:

— Cu Mif e altă musaca. Da' vreau să mă conving.

După ce trecu un camion încărcat cu ambalaje, Apaşu aprinse o țigară, palmând-o apoi grijuliu.

— Ce dracu! izbucni Iepure. Ne-ngrădeşte iarna!

— N-ar strica un flacon de trotil.

— Pfa! De unde? Nu mai cumpără nimeni mobilă şi marafeturi din astea. N-am ce să car.

— S-a tăiat țâța, Iepure.

— S-a tăiat, bă, aprobă ortacul şi continuă îndată pe alt ton: Mai ții minte filmu' cu plajele?

— Îhî .

— ăia n-au treabă! Căldurică, banane, nuci din alea... na... cum le zice?

— Cocos.

— Aşa.

O nouă trombă de vânt izbi în firidă presărând-o cu o pudră fină de zăpadă. Din geaca jerpelită a lui Apaşu ieşea un fir de aţă roşie, atârnând ca un maţ proaspăt retezat.

Iepure clănţăni din măsele şi-şi vârî capul între umeri, încremenind în poziţie cocoşată, în vreme ce Apaşu prinse a dârdâi făţiş.

— Şi nu apare nici unu' azi! scuipă Apaşu cu necaz. Măcar o gură de ceva...

— Cine ştie, s-or fi calicit.

— Să-i ia dricu'!

Soarele dispăru îndărătul clădirilor din preajmă, cufundând zona într-un con de umbră prevestind înserarea. Undeva, departe, şuieratul trenurilor încăleca vuietul necurmat al oraşului, ca un soi de chiote prelungi, disperate.

— Mamă, ce plaje! reveni Iepure la vechiul subiect.

— Şi dameze în prostie.

— Nisipu' e ca auru'...

— Şi palmierii...

Fluierând a încântare, Iepure se lipi de Apaşu, în nădejdea de a se mai încălzi cât de cât.

— Şi ce bărci au! Zboară pe valuri.

— Băftoşi tipii, Iepure, nu jucărie!

— Dacă au căldură...

Apaşu îşi suflă nasul învineţit, tremurând ca piftia. Celălalt începu să tropăie, cu gulerul săltat şi cu pumnii înfipţi adânc în buzunare.

— Pariez că nu vine nimeni azi, vorbi Apaşu cu un accent de duritate.

— Cine trebuia să vină?

— Gonzo. N-a promis ultima oară? Mi-a supt atunci juma' de kil.

Unul după altul, becurile pieței din vecinătate prinseră a pâlpâi. Nișa rămase în semiîntuneric, ca o găoace în care vântul ascuțit se înșuruba parcă dinadins, muşcând sălbatic pereții mâzgoşi.

— Ştii ce m-am gândit? rosti pe neaşteptate Iepure. Să mergem să dăm un tur de sapă. Cunosc pe cineva, are un atelier...

Replica amicului sosi cu întârziere şi sub forma unei întrebări:

— Plăteşte gras?

— N-am idee. O să vedem.

— Hm, nu-i rea găselnița ta, Iepure. O să avem bani de lemne. N-o să mai crăpăm dracului de frig.

— Şi nici la cheremu' lu' Gonzo n-o să mai fim. Sau al altora. Ce zici, te prinzi?

— S-a marcat!

Apaşu scoase pachetul cu țigări şi, pe când scăpără chibritul, două puncte luminoase poposiră asupra lor, orbindu-i.

— V-am spus să nu vă mai văd mutrele p-aici, auziră ei o voce guturală. Ce puneți la cale? Hai, la secție, că lămurim noi rapid ce clociți iară!

JOCUL

(O cameră. Un pat şi o noptieră. Bărbatul stă întins pe canapea. Femeia, la masă, dezleagă cuvinte încrucişate).

EA: (ridicând privirea) Spune-mi., te rog, un cuvânt, care, citit invers, să aibă alt înţeles.

EL: Ai dat de aşa ceva acolo?

EA: Nu, m-am plictisit de rebus...

EL: Atunci?...

EA: Ei, m-am gândit şi eu...

EL: (mirat) Ce-ţi mai veni şi ţie!

EA: (rugător) Hai, îmi spui? Uite, îţi dau un exemplu: Anul. Luat de la coadă la cap, vom obţine termenul „luna”, ceea ce înseamnă cu totul altceva.

EL: (închizând revista) Bine, fie...

EA: (însufleţită) Gata, încep: Sud.

EL: Lac

EA: Coş.

EL: Pod.

EA: Cad.

EL: Acru.

EA: Bara.

EL: (concentrat) Ani.

EA: (zâmbind) ţurca.

EL: Sur.

EA: Cort.

EL: Doc.

EA: Acul.

EL: Zero.

EA: Tabac.

EL: (aparent contrariat) Mai sunt multe, dragă?

EA: (pasionată) Hai, leneşule, fă şi tu un efort...!

EL: (puțin plictisit) Nu scap de tine...

EA: Roşu.

EL: Dor.

EA: Rama.

EL: Apăs.

EA: Anu.

EL: Iod.

EA: Trei.

EL: Trec.

EA: Laş.

EL: Rad.

EA: Sar.

EL: Bord.

EA: Trib.

EL: (după un moment de gândire) Ce să fie, ce să fie...? A! Remus.

EA: (surâzând încurajator) Azil.

EL: Aneta.

EA: Rea.

EL: (bine dispus) Aici ai nimerit-o.

EA: (amenințând cu degetul) Nu insinua...

EL: (hotărât) Continuăm?

EA: Ion.

EL: (aprinzându-şi o țigară) Don.

EA: Lara.

EL: Rac.

EA: (tatonând) Spune, nu vrei să schimbăm regula jocului?

EL: (surprins) Îmi place aşa.

EA: (volubilă) De fapt, e tot un joc de cuvinte, numai că de data asta vor avea aceeaşi accepție, indiferent cum le citeşti.

EL: (neîncrezător) Pentru mai multă variație?

EA: De ce nu?

EL: Hm! Dă-mi o mostră.

EA: (bucuroasă) Anina. Oricum îl iei, nu-şi modifică sensul. Simplu, nu?

EL: Pentru tine, poate.... Probabil că ţi-ai asigurat un stoc de asemenea termeni şi vrei să mă dai gata...

EA: (pufnind) Durule! Lasă-mi şi mine, măcar o dată, iluzia victoriei.

EL: (oficial) Voi nu aveţi iluzia, ci sentimentul deplin al victoriei.

Ea: (cu un fel de resemnare) Sunteţi incorigibili...

EL: (nerăbdător) Începem?

EA: Cojoc.

EL: Apa.

EA: Ana.

EL: Aţa.

EA: Reper.

EL: Rotor.

EA: Capac.

EL: Unu.

EA: Aerisirea.

EL: Unde l-ai găsit aşa de lung?

EA: La mine în sac.

EL: (după o pauză) Lupul.

EA: Sus.

EL. Madam.

EA: Taxat.

EL: Refer.

(Ţârâie soneria. El deschide uşa. Locatarul de la etajul inferior dă năvală în hol. Se ţine cu mâinile de frunte).

EL: (uimit) Ce s-a întâmplat?!

LOCATARUL: (surescitat la culme) Zugrăveala! Înnebunesc!... Iar aţi uitat să închideţi robinetele la vană!

LOZ ÎN PLIC

S-au cunoscut în Parcul Central. Au discutat aproape o jumătate de zi, făcând praf toate subiectele, plus şase cornete cu seminţe de dovleac. Aveau idei surprinzător de înrudite, dacă nu chiar identice, şi asta i-a împins să devină şi mai ataşaţi. A existat, totuşi, şi un dezacord în privinţa filmului *Bate-mă, dar nu mă şantaja!*. Larisa susţinea că amantul a înjurat-o întâiul, Mirel că tipa i-a dat prima cu sticla de sifon în cap. În final, au convenit că ambii eroi erau nebuni, împreună cu imbecilul de regizor, care n-a fost în stare să se ridice la înălţimea aşteptărilor.

Pradă nevoii acute de protecţie, Larisa se cuibări la pieptul tânărului. Ca răspuns, el o ciupi uşor de coapsă.

În acel moment culminant al întâlnirii şi-au jurat dragoste statornică, hotărând să se unească pe viaţă.

Transfigurată de fiori, Larisei i se părea că visează. Găsiră un restaurant, unde intrară să cinstească evenimentul. Comandară grătare, şampanie...

Buna dispoziţie a Larisei era un fapt evident. Totul concura la întreţinerea ei: şi Mirel, şi solistul, şi ambianţa intimă, ca să nu mai amintim de băutura vaporoasă, aptă să inducă voioşie perpetuă.

Întinzând mâna, tânărul îi prinse pielea obrazului, frecându-o ca şi cum ar fi numărat un teanc de bancnote. După care se aplecă şi-i şopti că a visat noaptea trecută câştigarea unei „Dacii" la „Loz în plic". Partenera chicoti, dorindu-i din inimă noroc.

Mirel îi umplu paharul şi ciocniră. Apoi, îi spuse că, imediat la poartă, e un vânzător de lozuri. Însă o rugă să meargă

dânsa; era femeie şi, în mod cert, avea şanse crescute. De altfel, în reveria relatată, nu el a extras biletul providențial, ci tot o femeie, o fostă colegă de şcoală.

Asta era o dovadă zdrobitoare că Mirel îi acorda încredere. Cum să nu servească un om aşa de drăguț, în stare să-i destăinuiască un vis atât de emoționant?

Ieşi din sală şi porni să aleagă lozurile. Nu se putea decide câte să cumpere. În cele din urmă, plăti cinci bucăți cu banii proaspătului logodnic.

Înapoindu-se în restaurant, încremeni. Masa la care stătuse era goală. Însemna că Mirel... Doamne Dumnezeule! şi poşeta ei!

Orchestra îşi reluă repertoriul. Percepând înțepături în ochi, Larisa calculă în gând paşii până la masă. Se aşeză uitându-se speriată împrejur.

Muzica, ah, ce sunete oribile! şi chelnerii ăştia... Parcă ar fi infirmieri, gata să te ducă cu targa la dracu-n praznic!

Ospătarul care îi servise trecu silențios pe lângă ea. Aproape că-i atinse scaunul. O fixase cam lung sau i se năzărise? Veni a doua oară, şterse masa şi-o întrebă dacă mai pofteşte ceva. Nu, nu, nu voia nimic. Înşfăcă maşinal sticla şi turnă ce rămăsese în pahar. Pumnul strâns prea tare, o durea. Abia atunci realiză că ține în palmă lozurile. Îl desfăcu iute pe primul. Necâştigător. Al doilea — aşijderea; al treilea — la fel... Se şterse cu batista la ochi. Ultimul loz. Îl despături şi pe acesta. „Mai trage o dată”. Mototolindu-l, îl aruncă în scrumieră.

Localul începu să-şi primească clientela de seară. Tot mai multe cupluri asaltau spațiile libere. Larisa constată că era singura fără însoțitor. În curând şi locurile de la masa ei vor fi ocupate, şi atunci... Refuză să se gândească mai departe. Simțea aprinzându-i-se obrajii, fiind convinsă că toți o examinau cu un interes nedisimulat, ca pe o creatură ciudată nimerită accidental în altă lume. Brusc, îşi desprinse ceasul de pe mână, se apropie de chelner şi prinse a-i vorbi. Bărbatul o ascultă amabil, cercetă

obiectul minuscul şi-i spuse că nu compensează valoarea consumației. În timp ce-i explica, privirea i se scurse de la încheietura delicată a brațului spre falanga împodobită cu inelul fin, convex la centru şi de-o văpaie absolut particulară. Larisa se dădu, instinctiv, un pas îndărăt. Ezită un pic, apoi, cu gesturi buimace, îşi scoase bijuteria de pe deget.

CAPTURA

Parcară motoretele lângă plop şi întinseră bagajele pe iarbă. Milu fu mai iute în mişcări şi aruncă primul undița, în vreme ce Ştef mai cotrobăia printre lucruri.

— Acu' trei ani — vorbi Milu — am priponit un somn de zece kile. Eram cu frate-meu al mic.

— Şi eu am înhățat unu' de nouăşpe kilograme, zise Ştef venind la buza lacului. M-am descurcat singur.

Milu smuci fulgerător de băț, însă nu prinse nimic. De cârlig atârna doar un rest de râmă şi-o înlocui.

— Da' şopârla naibii, continuă Ştef, a fost când am pescuit la clonc somnu' ăla de şaij' de kile. Avea forță, despica luciul când izbea cu coada. Era cât o namilă, abia am putut să-l rostogolesc peste marginea bărcii.

— Vezi că trage! îl avertiză Milu.

Celălalt nu se alarmă; nu fusese decât o muşcătură uşoară. Totuşi, scoase undița, să verifice acul.

— Un somn uriaş a apucat şi subsemnatu', rosti Milu. Nu ți-am mărturisit până acuma, ca să nu crezi că mă laud. Cântărea în jur de un chintal.

— Un chintal?!

— Cam aşa.

Ştef fluieră admirativ şi, destupând o sticlă de rachiu, bău. Apoi, întinzând-o ortacului, acesta sorbi la rându-i.

Căldura se menținea plăcută, învălmăşită sporadic cu pale răcoroase. La capătul dinspre şosea al ghiolului, tulpinile dese ale şovarului formaseră un soi de plaur în jurul căruia, la suprafață, se hârjoneau puzderie de vietăți.

— Şi zici c-a atârnat o sută de kile, ai? reînnodă Ştef discuția.

— Da, mă. Era de speriat. Dacă mă gândesc bine, întotdeauna am avut baftă la pescuit. Pradă babană, nu plevuşcă.

— La fel şi eu. Uneori n-aveam ce face cu peştele. Cum azvârleam momeala — hop! Umpleam rapid plasele.

— Fii pe fază, mişcă! strigă Milu. Stai, nu-l sălta încă! Întărâtă-l nițel.

Ştef scutură o dată bățul şi-l lăsă la loc.

— Sunt valuri, aprecie el. Din cauza vântului.

— Într-o noapte, am burduşit un coş cu crapi, spuse Milu după ce mai înghiți o gură de rachiu. Le străluceau solzii în razele lunii. Nici pictați nu arătau mai faini.

— Ah! exclamă Ştef surescitat. A-ntins-o parşivu'!

Rulă alt vierme pe cârlig şi-l proiectă departe.

— Am citit cândva despre peştele-spadă, vorbi Milu. O splendoare!

— Pe unu' din ăla să pui laba!

— Ce, ar fi imposibil?

— Draci! Cu scule țais, l-ai aranja.

— Păi!

Briza se mai domoli, netezind în parte încrețiturile apei. Împrejurul lacului răsăreau tot mai mulți pescari sosiți cu maşinile, cu bicicletele sau direct pe jos, prin pădure.

Milu îşi duse degetul la buze:

— Acuma! Pssst! Îl lichidez dintr-o figură.

Zgâlțâită energic, pluta se scufunda şi reapărea succesiv, tremurând apoi şi răsucindu-se la firul cursului.

— Nu te arunca! îl temperă Ştef. Încă n-a muşcat.

— Ei, nu! Îi dau la mir! Prea zburdă.

Mai gâdilă-l, serveşte-i-o fin.

Pierzându-şi răbdarea, Milu smuci violent de undiță.

Acul gol descrise o jumătate de cerc şi dispăru între ramurile unei sălcii.

— Ți-am ciripit să nu te grăbeşti, îl dojeni Ştef. Păcat, ai ratat ocazia.

— Icrele mamii lui! înjură Milu. Să crăp dacă era mai mic de-un braț. Țşşş, ce ghinion!

Mormăind întruna, se apropie de salcie. Trase de câteva ori de naylon, dar cârligul nu cedă. Ocărând din nou, se cățără stângaci pe trunchiul scorburos, către locul în care se înfipsese acul de oțel. Când să-l desprindă, Ştef slobozi un răcnet, iar Milu, dezechilibrându-se, căzu ca un pietroi în apă. Apucase însă să vadă peştele, cât o păstaie, zvârcolindu-se în cârligul camaradului.

ENIGMA

— Unde scrie, Lică chestia aia? întrebă Petre holbându-se la el.

— Care?

— Aia cu farfuriile...

— Uite aici. Şi, despăturind o revistă, citi: „Înapoindu-se cu turma acasă, ciobanul François Duruy din Ardeni a asistat la

o scenă incredibilă. „Când să închid oile — povesteşte el — văd că se lasă pe pajiştea dinaintea casei un glob de foc. Era roşu-arămiu, îţi fura ochii cum strălucea. Câinele a început să latre ca apucat şi s-a repezit la glob. Atunci, globul s-a ridicat ca fulgeru' şi a dispărut şi câinele." Am redat textual spusele ciobanului, care vin să ridice un nou semn de întrebare referitor la acele obiecte misterioase. Potrivit unor martori demni de încredere, în zonă au mai fost semnalate asemenea prezenţe ciudate, dar nici una nu s-a soldat cu volatilizarea unui dulău de aproximativ 35-40 de kg. Este clar că ne găsim în faţa unei enigme greu de dezlegat".

— Ce părere ai? vru să ştie Lică închizând jurnalul. Petre scuipă aşchia de chibrit din gură şi zise cu un fel de năduf:

— A dracu' şmecherie, zău! Tu pricepi cum devine treaba?

— Ă-ă.

— Or fi americani. ăştia se ocupă cu daraveri d-astea.

— Şi dacă nu-s ei?

— Da' cin' să fie?

Săltând din umeri, Lică aruncă o uitătură piezişă spre cerul senin. Petre se scărpină după ureche şi-şi introduse iarăşi între buze un băţ de chibrit, plimbându-l de colo-colo.

— Eu bănui că-i scamatorie, rupse Petre tăcerea. Ca să-şi vândă ăia ziarele.

— Adineauri ai zis că-s americanii, îi atrase atenţia Lică.

— Păi da, pot fi şi ei. De ce nu?

— Aici miroase altceva. Pariez!

— Ce?

— A roboţi de pe altă planetă.

Petre îl privi sceptic, molfăind cu îndârjire băţul de chibrit ce-şi redusese lungimea la jumătate.

— Sunt sigur că nu-s pământeni — urmă Lică. De pomină farfuriile alea ale lor! Zboară ca în vis.

— Şi de ce nu aterizează odată? Să vină, dom'le, unu' la mine şi să-mi spună: ,,Salut, Petre, hai, mă, la un şpriţ".

Sau cam aşa ceva, mă rog.

— Ei, trăncăneşti şi tu... Au ei alte scopuri. Fac cercetări, caută...

— Da, caută ceai de mătreaţă.

Răsucindu-se spre Petre, Lică bombăni iritat:

— Eşti căpiat, pe cuvânt. Vezi să n-apară ăia, să-ncingă chef cu tine!

— Ce, crezi că n-aş face faţă? I-aş vorbi direct:

,,Frate-miu, ia ulcica de la Petre şi dă-i cep". I-aş mai cânta şi una de-a noastră pe limbă dulce.

— Şi dacă te refuză?

— Pardon! Să-l văd eu pe ăla care rezistă la o fripturică sfinţită cu pelin.

Lică înghiţi în sec şi amuţi o bucată de vreme. Trăgea din când în când cu coada ochiului către obrazul cărnos, roşcovan, al celuilalt. Petre mozolea cu aceeaşi osârdie ultimul rest din băţul de chibrit.

— Mai dă-i încolo cu farfuriile lor! pufni pe neaşteptate Lică. Hai să plecăm, poate dăm de-o pastramă valabilă la ,,Mioriţa".

SUGESTIA

Intrat în bufetul comunal, ca să cumpere apă minerală, Mrană Vornicel se pomeni împresurat din toate părţile.

— Vă propunem candidat! zise un tractorist burtos agitând o halbă de bere deasupra creştetului.

— Sunteţi cel mai nimerit! rosti şi poştaşul.

— Da, da! răsunară mai multe voci, între care cea a potcovarului se distingea, de departe, prin vigoare.

Vornicel rămase uluit, nemaiînțelegând nimic. Ce aveau băştinaşii aceştia cu persoana sa? De când se ştia, fusese întotdeauna un ins retras, sobru şi curtenitor, respectându-şi în mod egal consătenii. Cei care îi solicitaseră sprijinul îl primiseră prompt şi căutase să nu-şi atribuie din asta un merit deosebit.

— Nu vă supărați, dar nu pot accepta... spuse el evitând privirile asistenței. Nu mă pricep...

— Cuuum?!... ridică vocea crâşmarul. Parcă alții se pricep?

Dumneata eşti cel mai potrivit şi de aia te vrem.

— Aşa-i! Aşa-i! răcniră ei în cor. Trăiască dom' Vornicel, candidatu' nostru!

După încă un „trăiască" ce cutremură geamurile, coborî o liniște apăsătoare. Cu paharul în mână ori cu țigara în colțul buzelor, sătenii aşteptau curioşi, încredințați că refuzul domnului Vornicel nu era definitiv, ci doar un mijloc tactic de a le testa adevăratele simțăminte.

— Îmi pare rău — reluă Vornicel — mi-e imposibil să candidez. Realitatea e că n-am calitățile pretinse, nu sunt apt pentru aşa ceva. Nu mi-e ruşine să recunosc. Oricum, vă mulțumesc fiindcă v-ați gândit la mine şi vă doresc să faceți alegerea cea mai inspirată...

— Nu egzistă! mugi careva din fundul bodegii. Pe dumneata contăm!

Te-am mirosit, ştim ce poți şi ce nu.

— Are dreptate, interveni Cămârzan, gospodar de frunte, proaspăt împroprietărit. Domnu' Vornicel e alesu' obştii. Trăiască domnu' Vornicel!

— Ca la un semnal, bufetul se umplu de-un strigăt aspru, bărbătesc:

— Vor-ni-cel! Vor-ni-cel! Vor-ni-cel!

Urmă un ropot de aplauze şi scandară iarăşi numele candidatului, până ce acesta le ceru să înceteze larma.

— Mi-e greu să vă spun... începu el, o dată gălăgia potolită. Vă rog să mă înțelegeți... N-am stofă de şef... Dumneavoastră mă cunoaşteți doar... ştiți că trăiesc mai izolat, că am grădina în care-mi petrec tot timpul şi că...

— Domnule Vornicel, îl întrerupse navetistul Graur. Sunteți om cu carte, cu experiență. De ce nu vreți să ne ajutați?

Întrebarea căzu ca un clopot peste lume, amuțind-o. Nici măcar un bâzâit de muscă nu se auzea, ca şi cum viața ar fi pierit instantaneu din încăperea în care numai fumul de tutun mai mişca.

Mrană Vornicel se simți, brusc, obosit. Conchise că era inutil să mai răspundă interogației, să încerce să-şi justifice cu noi argumente poziția. Dăduse deja lămuririle necesare şi le considera suficiente. De aceea, săltând plasa, ieşi iute din bodegă, petrecut de uităturile reci ale sătenilor.

— Ha, ha! sparse tăcerea glasul tăios al tâmplarului Gione.

V-am zis eu... V-am zis eu...

— Ce-ai zis, bă? mârâi Graur indispus.

— Că dom' Vornicel nu-i întreg la cap, hi, hi, hi, hi! E țicnit, hi, hi! Zău că e țicnit!

COMISIONUL

În lumina puternică a neoanelor, zăpada strălucea neverosimil. Ninsoarea încetase de câteva ceasuri, după ce acoperise bulevardul cu o plapumă consistentă de cristale fine.

Gherase îşi trase până sub bărbie fermoarul gecii din vinilin. Scurta devenise scorţoasă şi crăpase, însă nu se destrămase pe de-a-ntregul din pricina dublurii încă rezistente.

Păşea maşinal, fără nici un ţel, trecând apatic în revistă vitrinele împodobite cu fulgi artificiali şi cu beteală. Jocul intermitent al reclamelor îi oboseau ochii, mărindu-i în acelaşi timp senzaţia de foame ce-l chinuia obsedant. Nu-şi mai amintea precis de când nu mâncase, dar acuma trebuia neapărat să înfulece câta, altminteri îi va seca tăria şi se va prăbuşi.

Porni din nou, cu acelaşi mers ezitant, strecurându-se prin mulţimea zorită. Oglinzile magazinelor reflectau razele becurilor, împrăştiindu-le bogat în răceala serii. Admiră formatele sticlelor cu băuturi selecte, ca şi cutiile impozante purtând etichete cu denumiri sonore. Totul era aranjat impecabil, vădind gust şi îndemânare în etalarea bunătăţilor apetisante, protejate de geamurile groase, iluminate feeric.

Îşi aprinse ultima ţigară, şi aia pe jumătate scuturată, şi simţi o uşoară ameţeală trăgând fumul în piept. Tuşi în reprize scurte, apoi o luă iar din loc.

În vitrina cafenelei din dreptul agenţiei Loto, îi atrase atenţia urarea „La mulţi ani!” confecţionată dintr-o duzină de mărci de băuturi aşezate cu meşteşug. Efectul obţinut era remarcabil, constituindu-se şi într-o reclamă penetrantă, vizibilă de la distanţă.

Dintr-o dată, Gherase realiză că se afla în seara de revelion. Cum de uitase? Doar vedea limpede lumea forfotind în jurul lui, alergând de colo-colo după târguieli... Şi în atmosferă plutea ceva special, era clar că se petreceau lucruri deosebite. Chiar şi cerul se înseninase, oferindu-se privirii înalt şi curat, cu o lună parcă mai puţin pătată ca de obicei.

Mucul ţigării ajunse să-l ardă la degete, însă nu-l azvârli imediat; mai supse un fum. Nu-i păsa atât că-l rodea foamea, stomacul amorţise deja, dar faptul că nu mai avea tutun îl arunca în disperare. Şi nici nu întâlnea vreun amic sau vreun cunoscut

de la care să împrumute câteva ţigări, ca şi cum intraseră cu toţii în pământ.

Traversând trotuarul în diagonală, se opri la marginea dinspre şosea. Orologiul uriaş din turla bisericii nu funcţiona — limbile masive de pe cadranul fosforescent indicând o oră anapoda.

Gherase se urni exact în clipa în care alături frână un automobil cochet, de culoare neagră. „Hei, dumneata!" — auzi şi, răsucind capul, zări femeia de la volan făcându-i semn cu mâna. Uimit, se apropie îndreptându-se de spate.

— N-ai vrea să mă ajuţi? întrebă ea prin deschizătura portierei.

— Ba da, răspunse Gherase automat. În ce fel?

— Un comision. Uite, ai aici un pachet. Îl duci la adresa scrisă pe el şi-l predai destinatarului. Atenţie! Numai lui personal! E foarte important. Ai înţeles?

— Da.

— Eu aştept la telefon confirmarea de primire din partea adresantului. Locuieşte în vecinătate. După ce termini treaba, revii şi te recompensez.

— În ordine, doamnă. Mă înapoiez repede.

Femeia îi înmână un colet de dimensiunea unui ghiozdan, nu prea greu, legat în cruciş cu şnur de mătase.

Când dădu colţul, Gherase simţi că renaşte. Acuma va avea bani de ţigări şi de mâncare, poate şi de-o sticlă cu vin. Cine are o maşină ca a ei, în mod sigur nu duce lipsă de fonduri. Nu-i exclus să-l răsplătească peste aşteptări, doar să-i îndeplinească dorinţa ireproşabil şi cât mai iute.

Începu să alerge uşor, apoi din ce în ce mai tare, animat intens de perspectiva seducătoare a câştigului nesperat. Pe strada în care intrase îl întâmpinau vile vechi, cu garaje şi petice de grădină. Lămpile fluorescente o scăldau într-o lumină vie, accentuată la nivelul solului de hlamida albă a zăpezii.

În plin fuleu, Gherase izbi cu umărul o bătrânică. ţipând, femeia căzu la pământ. Gherase era deja departe, însă auzi desluşit „Hoţul! Hoţul! Prindeţi hoţul!” şi încetini câta. Uitându-se îndărăt, observă două-trei siluete punându-se în mişcare şi reluă goana. Trebuia să se achite de sarcină cu orice preţ, de asta depindea masa din seara aceea şi din zilele următoare. Era o misiune de căpetenie pentru el, singura ce-l preocupa întrutotul.

Mări cadenţa, deşi gâfâia binişor. ţinea dreapta riguros, de teamă de a nu mai răsturna pe cineva. Majoritatea trecătorilor se fereau la timp, dar unii, mai lenţi, îl încurcau, evitându-i în ultimul moment.

Recepţionă din nou un „Pune-ţi mâna pe el!” şi, întorcând capul, zări un grup compact sprintând din răsputeri. Se apropia vertiginos, reducând metru cu metru distanţa, răcnind şi fluierând.

Gherase mai fugi nitel, pe urmă, sleit, se rezemă de-un trunchi de platan. Respira sacadat. Încet, încet, se lăsă pe vine la rădăcina copacului, când, brusc, se pomeni împresurat de o ceată de oameni.

— El e! spuse careva. L-am văzut cum a trântit-o pe babă... Da’ n-a mai apucat s-o jefuiască...

— Aşa e! confirmă un altul. Avea ceva în braţe, de aia o luase la sănătoasa ca acceleratu’.

— O fi prădat vreun butic...

Un ins săltă pachetul şi-l răsuci pe toate părţile.

— E al tău? îl întrebă pe Gherase.

— Da... adică nu... răspunse acesta cu jumătate de glas.

— Ce naiba, nu ştii ce-ţi aparţine?! Ia hai tu cu noi! Vezi, nu-ncerca s-o ştergi, că dai de dracu!

S.I.C.

Postați în jurul mesei, membrii familiei serveau cina.

— Azi am găsit ceva ce n-aş fi visat, se adresă tatălui Rodica, fiica cea mare.

— Zău?

— Da.

— Ne spui şi nouă? interveni mama. Sau e secret?

— Nu, nu e.

— Atunci, dă-i drumu, se amestecă şi Iulian, mezinul. Ne-ai făcut curioşi.

Rodica schiță un zâmbet şi mai luă o felie de pâine, pe care o rupse în două bucățele şi le aşează una peste alta.

— Veneam de la mătuşa — începu ea — Şi înaintea croitoriei văd o pată la marginea trotuarului. Am observat-o întâmplător, fiindcă. mergeam cu ochii în pământ. Mă aplec şi, ce credeți? Un portofel!

— Un portofel?!.. aproape că strigară tustrei.

— Da. Şi încă unul burduşit.

— Straşnic! exclamă tatăl frecându-şi palmele. Tii, ce noroc! Chestia asta ne va scoate din impas.

— Te cred, i se alătură şi nevastă-sa. Vom achita datoria aia afurisită, că-mi stă-n gât.

Iulian veni lângă soră-sa şi se lipi de ea ca motanul de cuptor.

— O să am şi eu o pereche de adidaşi, nu? zise el clipind vioi. Sunt la noi, la magazin. Bebe şi-a cumpărat deja.

Rodica se încruntă un moment, apoi rosti ocolindu-le privirile:

— Am impresia că ați cam luat-o razna...

— Cum adică? deveni tatăl atent. Nu-i adevărat ce ne-ai povestit?

— Ba da.

— Şi?

— Numai că nu mai am portofelul.

— Ceee?... Unde e?

Fata înghiți în sec, sesizând ostilitatea din glasul părintelui. Mama şi fratele încremeniră pe scaune, aşteptând cu inimile strânse urmarea, ca într-un spectacol halucinant.

Unde-i portofelul, n-auzi? întrebă tatăl surescitat.

— L-am predat la poliție.

— La poliție?!...

— Da.

Se lăsă o tăcere strivitoare, după care părintele, ridicându-se brusc de pe scaun, vociferă stârnit:

— Tu nu eşti normală! Cum ai putut să faci una ca asta?!

Rodica nu răspunse imediat, parcă ignorându-i pe cei prezenți, iar când vorbi, efortul de a-şi stăpâni iritarea era evident:

— Am procedat corect. Conțiința mi-e împăcată.

— Ha, ha! râse tatăl forțat. Conştiință!

— Da. Poate banii i-a pierdut un nevoiaş.

— Mă îndoiesc, interveni mama. Ai spus că portmoneul era plin.

— Exact.

— Vezi, un om sărac nu are atâția bani. Înseamnă că i-a pierdut cineva înstărit şi n-avea nici un rost să-i duci la secție.

— Mama are dreptate, sări şi Iulian cu gura. Eşti fraieră! N-o să mai am adidaşi şi iar o să port tenişii vechi... Din cauza ta.

— Da, din cauza ta, repetă părintele. Fratele tău e mai mic, dar are mai multă minte ca tine.

— Terminați odată! răbufni Rodica. Doar n-am omorât pe nimeni. Am ajutat un semen, asta e.

— Printr-un gest nesăbuit, contră tatăl. Tu ai găsit portofelul, îți aparține. Ce trebuia să te dai justițiară?

— Bine, dar cinstea...

— Ascultă, fată! Ar fi mai indicat să te tratezi, fiindcă nu eşti întreagă la cap. ți-am mai zis-o şi altă dată.

— Du-te la spital, îşi acompanie Iulian părintele. Să-ți dea doctorii pastile.

Mama privea undeva într-un ungher al încăperii, afişând un aer absent. Parcă îmbătrânise subit cu câțiva ani — aşa cum vegeta îngheboşată, cu buzele întredeschise şi cu o şuvită de păr căzută peste tâmpla-i scobită.

Simțind lacrimi în ochi, Rodica părăsi brusc scaunul şi se refugie în camera alăturată.

Mâine-zi, la serviciu, istorisi peripeția cu portofelul celei mai intime colege. La sfârşit, aceasta îi spuse fără menajamente:

— Te-ai țicnit! Nu te înțeleg.

— Cum, Anda, nici tu nu mă aprobi?

— Comportamentul tău mi se pare bizar. O afirm cu toată sinceritatea. Nu ştiu ce se petrece cu tine.

— Nimic, Anda. Am adoptat o atitudine civică.

— Dragă, încetează cu bazaconiile astea! Nu fii naivă. Lumea se emancipează, nu observi? Încearcă şi tu să te transformi, ai nişte reminiscențe groaznice! Cum crezi că te vei integra cu principiile tale anacronice? Zău, Rodica, vi no-ți în fire. Poate... nu ți-ar strica nițică odihnă... eventual o cură uşoară... Şi eu am fost surmenată şi m-am remontat în trei săptămâni.

La aproximativ o oră de la discuția cu Anda, apăru şefa şi i se adresă direct:

— Rodica, e extrem de grav ce-ai comis. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea ta. Acuma, îți dai seama, va fi greu să păstrăm confidențialitatea faptei tale.

— Dar eu, doamnă...

— Da, da, bănuiesc ce vrei să spui, o întrerupse superioara. Invoci în apărarea ta anumite precepte umaniste, care, să am iertare, sunt de-un ridicol monumental. Hai să fim

serioşi! Cine mai reacţionează azi într-un asemenea mod desuet? Doar două categorii de oameni: candizii şi defazaţii cerebrali.

După retragerea şefei, Rodica simţi împuţinându-i-se aerul. Parcă şi colegele o priveau altfel, cu un gen de milă prost mascată, şuşotind între ele ori de câte ori trecea prin dreptul lor. Ciudat, nu trăise niciodată vreun simptom de stingherealã la slujbă, dar acuma traversa momente penibile cu potenţial inhibator tot mai accentuat.

Sosind acasă, mătuşa Vica o luă în primire încă din antreu:

— Bine, măi Rodica, tu mai ai un strop de minte? Eşti de pomina lumii!

Mi-a povestit maică-ta; era să intru în pământ de ruşine. Chiar mi-am zis: „Na, uite ce mi-a făcut nepoată-mea! şi eu care i-am dat să sugă din biberon şi am răsfăţat-o de mică!" De ce-ai săvârşit lucrul acela urât?

— Din compasiune, tanti. Presupun că omul era amărât şi avea nevoie de bani. Cine ştie cum s-o fi chinuit să-i adune.

Vica se holbă la cealaltă ca la o vedenie, cu globii oculari gata să-i iasă din orbitele-i adâncite.

— Din compasiune?!... îngăimă ea pălind instantaneu. Ah, ce-mi aud urechile la vârsta mea! şi de la cine! Eşti pierdută, fată, mai adăugă şi plecă iute, trântind cu putere uşa.

Pe măsură ce se scurgea vremea, odiseea cu portofelul devenea din ce în ce mai cunoscută. La serviciu, cât şi în familie sau în cercul de prieteni, atmosfera suferi prefaceri făţişe, amplificându-i senzaţia de fiinţă marginalizată, tolerată doar cu mari eforturi în mijlocul lor. Toate aceste atitudini ostile la adresa ei începură să o arunce în stări depresive, din care evada oarecum folosind diverse tablete recomandate de te miri cine. Însă în ziua când acuză nişte ameţeli ciudate şi avu dureri insuportabile de cap, fu silită să apeleze la un medic specialist.

— Extrem de captivant! exclamă el în finalul confesiunii Rodicăi. Într-adevăr, neobişnuit!

— Vă rog să-mi prescrieți ceva calmante, zise ea. Sunt obosită şi mă enervez din orice.

— Dar, scumpă domnişoară — veni doctorul lângă dânsa — de ce vă subestimați? Sunteți un caz excepțional! Credeți că o doză de sedative banale va reuşi să pună ordine în interiorul dumneavoastră răvăşit? Nuuu...! Nicidecum! Trebuie să vă mărturisesc că, în cazuistica noastră, demult n-am mai înregistrat un asemenea pacient. Ba nu! Iertați-mă, a mai fost acel şofer care a acordat prioritate pe zebră. L-am internat la urgență, însă e irecuperabil.

— N-am nevoie decât de calmante, repetă Rodica îndepărtând cu dosul palmei trâmba de fum de țigară.

— Glumiți, domnişoară!

— De ce? Nu-i aşa?

— Hm, să... admitem... Apoi, pe un ton mai ferm: În momentul în care ați predat poliției portofelul cu bani, ce sentiment ați trăit?

— Păi... unul de uşurare... Şi de bucurie că am putut ajuta pe cineva.

— Incredibil! Incredibil! izbucni medicul animat de-un interes maxim. E absolut necesar să-mi revăd ultimul studiu referitor la conservarea şi transmiterea accidentală a afectelor.

— Poftim?

— Nimic, nimic.

Transfigurat, doctorul apăsă butonul încastrat în pupitru şi, numaidecât, apărură doi bărbați în halate, cu bonete albe pe creştet.

— Un caz uluitor! le spuse celor sosiți, arătând spre Rodica. Rămâne la noi. O duceți la S.I.C. (sala investigațiilor complexe). Prevăd că ne va rezerva mari surprize.

CONVALESCENȚĂ

— Hai, puişor, papă!... ți-a fiert mămica lăptic cu tăiței, aşa cum îți place. Normal să fii doritor. Trebuie să te hrăneşti, să nu slăbeşti. Eşti anemiat de pe urma bolii, însă mâncarea nu se refuză. Noroc cu antibioticele... La consultație arătai deplorabil, O zi, două, dacă mai întârziai... Acuma totu-i în ordine. Hai, ia şi papă... Aşa, încă o linguriță... E bine. Nu te poți lăsa pradă deznădejdii. Melancolia asta o alungăm noi... Deseară îți face mămica băiță. Am primit de la Elis un şampon grozav! Ia, mai gustă puțin... Să-ți pun farfuria mai aproape. Sărăcuțu de tine, cât ai suferit! Când au vrut să te interneze m-a apucat amețeala. Clinica era supraaglomerată. Mi-am asumat toate riscurile. Nu te puteam abandona în mediul acela. În mod sigur ți-ar fi afectat sensibilitatea, cu cine ştie ce urmări. Acasă, în primul rând, te-ai întremat psihic. A avut grijă mama. Nimic nu i-a lipsit voinicului. Bravo! Semn bun! Ai mâncat tot. Mai na o prăjiturică... E cu nucşoară. Am preparat-o special pentru tine... Doctorul ți-a recomandat prudență în privința eforturilor. E necesar să te menajezi. Da, uite că ne înțelegem! A mers şi prăjiturica, vezi? Nițică voință. Acuma ne facem siesta şi pornim televizorul. Ți-am pregătit baia, prosoapele sunt pe calorifer. Pătuțu te aşteaptă, ieri am schimbat aşternutul. L-am dat prin clor, e alb, alb. După o pauză: Oh, Val, tot năzdrăvan ai rămas!... Îți arde de joacă. Vezi să nu tragi fața de masă, că răstorni vaza...

În drum spre culcare, Val înconjură piciorul scaunului şi, ridicând membrul posterior, proiectă la repezeală un jet abundent, absorbit pe dată de covorul pufos. Apoi — Şi acesta era cel mai evident indiciu al însănătoşirii — adormi fără somnifer.

Ajuns, în sfârşit, acasă, mă trântesc în fotoliu şi deschid ziarul *Mâinile sus!*. Citesc oarecum plictisit, ca de obicei: „Accidentul deputatului B.T. Căpşună — scenariu sau ghinion?” Hm! Ce vrea să spună cu asta? Curios, urmăresc mai departe textul: „Există indicii care conduc la ideea că năpasta dlui parlamentar a fost provocată, ea făcând parte dintr-o strategie diabolică de destabilizare a Opoziției. Guvernul şi-a dat iarăşi arama pe față ticluind acest plan mârşav, de-al pune pe dl deputat în imposibilitatea de a-şi exercita atribuțiile conferite legal. Protestăm energic şi cerem instituirea grabnică a unei comisii de anchetă, care să elucideze dedesubturile acestei afaceri necurate”. Mai parcurg câteva rubrici, apoi trec la gazetă {\bf Eşafod , după ce-mi aprind o țigară: „Indiscutabil, în cazul domnului deputat B.T. Căpşună avem de-a face cu o tentativă de suprimare. Modul în care s-a acționat probează din plin afirmația noastră. Însă providența a vegheat! Tristul eveniment legat de persoana dlui deputat ne-a îndurerat, dar ne-a şi întărit! Aidoma experienței ce ne purifică deseori, relevându-ne sensuri ascunse. În consecință, propunem identificarea neîntârziată a vinovaților şi aplicarea celei mai severe coerciționii”. Abandonez şi cotidianul ăsta şi despăturesc săptămânalul „Torpila”. Când să mă apuc de lectură, depistez un nou articol referitor la pățania deputatului. Vrând-nevrând, îmi arunc ochii şi pe el: „Teroare oficializată! Cum de este posibil?! Ne pretindem un stat civilizat? Atentatul comis cu sânge rece asupra distinsului parlamentar B.T Încotro vom merge? Există un singur răspuns: nicăieri!” Sătul deja de subiect, dau să am ridic din fotoliu, însă văd că mai rămăsese un ziar nefrunzărit: „La zid!” . De pe frontispiciu, îmi fură privirea un titlu imens: „Adevărul despre cazul Căpşună”. Resemnat, mă aştern pe citit:

„În furia-i oarbă, Opoziția vrea să convingă publicul, cu orice preț, că deputatul B.T. Căpşună ar fi fost victima vreunei conspirații. Absolut fals! Realitatea e mai prozaică şi ține de datele elementare ale bunului simț. Iată faptele: În seara cu pricina, dl deputat a zăbovit până la ora închiderii la restaurantul privat „Coiotul" unde (informații strict autentice!) a consumat următoarele: muşchi țigănesc, salată, ficat de pasăre, telemea, măsline, crenvurşti cu muştar, sărmăluțe în foi de viță, friptură de porc la tavă, pulpă de pui la tavă, salată verde cu ou şi telemea, cartofi prăjiți şi pilaf de ciuperci, salată de gogoşari. La care se adaugă, bineînțeles, băutura: votcă poloneză, vin şi cafea. După o astfel de masă copioasă, dl deputat fiind şi supraponderal, nu e de mirare că, în drum spre casă, s-a împiedicat, luxându-şi glezna. A atribui acestei întâmplări banale alt iz în afara celui specific de crâşmă, dovedeşte reaua-credință a acelora care, prin profesiunea lor, sunt chemați în primul rând să, slujească adevărul. Abdicarea cu atâta uşurință de la normele deontologice nu poate duce decât la confuzii şi dezinformare". Amețit de-a binelea de noianul informațiilor jurnalistice, ies în curte, să mai trag o gură de aer proaspăt. Nu fac doi paşi, că dă buzna moş Surcică, vecinul meu. E palid şi are în mână ultimul număr din gazeta de seară „Schjia". Mi-o oferă şi pleacă la fel de precipitat precum apăruse, nu înainte de a mă îndemna s-o lecturez. N-am nici un chef să mai stau cu nasul în ziare, mai ales că am descoperit într-o fracțiune de secundă articolul „Implicațiile majore ale cazului Căpşună. Noi dezvăluiri senzaționale". Dar, dintr-un imbold obscur, continui: „Relatările anterioare vizând situația reală a domnului deputat B.T. Căpşună poartă pecetea mistificărilor grosolane. Ele urmăresc cu obstinație deturnarea atenției publicului şi escamotarea adevărului. Cum putea asimila onorabilul parlamentar un asemenea meniu sardanapalic (vezi „La zid!" nr. 19, a.c.) ştiut fiind că domnia-sa suferă de colecistită, plus dischinezie biliară hipotonă? (Pentru cei interesați, punem la

dispoziție filmul colecistografiei în care se vede clar că vezica biliară contractă foarte puțin în urma prânzului Boyden). Admițând totuşi, prin absurd, că ar fi îngurgitat cantitățile respective de alimente, n-ar fi acuzat imediat o indigestie cumplită, cu efecte funeste? În concluzie, asistăm la o campanie feroce de denigrare a unei personalități de excepție. Scopul nu e greu de ghicit. Demolarea sistematică a adversarilor face parte din arsenalul obişnuit cu care se încearcă eliminarea membrilor de calibru ai Opoziției. Dl deputat nu este prima țintă. Şi nu va fi, cu siguranță, nici ultima. Oare cine urmează la rând?". Răsuflu uşurat şi împăturesc ziarul. Apoi, mă îndrept iute către poartă — soneria a zbârnâit o dată prelung. E nevastă-mea, cară două plase, iar sub braț presează bilunarul „Trotil 2000". Îmi dă publicația, însă mă răsucesc rapid pe călcâie şi dispar în fundul grădinii. Titlul de pe pagina întâia mă obsedează şi acum, când deja plivesc buruienile de peste trei ore: „B.T. Căpşună — între calvar şi martiriu".

POPASUL

Mica terasă, plasată chiar la marginea intersecției, primea din plin văpaia crudă a soarelui. Din cele şase mese pitice, patru erau ocupate de tineri. La cea de-a cincea stătea o femeie cu doi copii. Toată clientela consuma aceeaşi băutură: un fel de suc rozaceu în pahare transparente din plastic.

La câțiva paşi depărtare, tramvaiele scrâşneau strident pe şinele încinse şi ele de arşiță. Răscrucea se aglomera brusc, ritmic, pentru ca apoi să se golească tot aşa de rapid, în urletele motoarelor supraturate.

Femeia gustă citronada exact în momentul în care o macara uriaşă slobozi pe țeava eşapamentului un jet consistent

de fum. Valul de aer stârnit de gabaritul vehiculului antrenă şi un strat de praf, proiectându-l direct în obrajii muşteriilor. Aceştia, însă, rămaseră în continuare impasibili, ignorând până şi imensul nor de gaze ce învăluise terasa, ca o pânză de camuflaj.

Unul din copiii femeii îşi duse mâna la gură, pe urmă, răsucindu-se pe scaun, scuipă repetat la piciorul mesei. Înghiţise fără să vrea particule de ciment sau de var, abătute de o pală de vânt cine ştie de pe unde. Mama strănută şi ea şi-şi frecă pleoapele ce o usturau şi se înroşiseră.

În staţia din vecinătate, lumea se adunase buluc. Soarele pârjolea şi aici la fel de intens; nicăieri nu se găsea vreun copac sau vreun strop de verdeaţă; doar clădiri din beton şi asfalt topit de cerul incendiat.

— Uite, mamă, ninge! exclamă pe neaşteptate cel mai mic dintre copii. Ninge cu zăpadă neagră!

— Nu e zăpadă, replică femeia scrutând zarea.

— Dar ce e?

— Funingine.

Ţâncul strâmbă din nas şi sorbi din paharul încenuşat, gest imitat pe loc şi de maică-sa.

Din ce în ce mai deasă, ploaia de scrum acoperi mesele cu o peliculă subţire, sfâşiată mereu de coatele consumatorilor. De undeva din apropiere irumpse un şuierat năprasnic de sirenă, ca un muget sinistru, înfiorător.

Mama îşi fixă privirea asupra puştiului, întrucât acesta i se adresase de două-trei ori la rând.

— Ce vrei, Răducule?

— Îţi zic ceva, da' să nu mă pârăşti la tata.

— Nu te pârăsc.

— Pe cuvânt de onoare?

— Da.

— Alaltăieri — începu el — am venit de la şcoală zgâriat pe faţă. „Iar te-ai bătut, derbedeule!' — a strigat tata la

mine. ,,Uite în ce hal eşti! Du-te repede şi spală-te, să nu te vadă mama". ,,Nu-s vinovat", i-am spus. ,,Te-am apărat pe tine". ,,Pe mine?!", s-a mirat el. ,,Da", i-am zis. ,,Când am plecat din clasă, Cristi şi cu Dorin mi-au spus că eşti prost, pentru că n-ai băgat antenă satelit. Atunci ne-am luat la bătaie. De ce te-au făcut prost?" ,,Aşa m-au făcut?" — a zis tata. ,,Mucoşi needucaţi! Le arăt eu lor!" După aia, s-a dus în curte şi s-a urcat pe motocicletă. A ieşit cu ea pe poartă ca o ghiulea.

— Şi?

— S-a întors cam peste o oră. Avea ochii învineţiţi şi părul zburlit. Şi abia împingea motocicleta cu cauciucurile sparte. ,,Ce-ai păţit, tată?", l-am întrebat. ,,Ai sânge pe faţă! Du-te şi spală-te repede, până nu vine mama".

ALARMă DE GRADUL ZERO

Într-o zi, când Relu veni acasă însoţit de patru inşi, comitetul de bloc se întruni degrabă în uscătorie, alertat de baba Smirna, care, locuind la parter, îi reperase prima.

— Ăştia au gânduri necurate! zise ea transfigurată. Aşa am presimţire.

— Doamne fereşte! exclamă preşedinta asociaţiei. Mai ştii că nu?

— Relu e capabil de orice, interveni administratorul. Aminti ţi-vă de episodul cu doamna Berechet.

— Chiar! strigă responsabila comisiei de cenzori. Nemernicul! Biata femeie a zăcut o săptămână din cauza teroristului.

— Ce tupeu! se auzi o voce.

— Ordinar! completă o alta.

— Gestul mi se pare incalificabil, aprecie şi domnul Rozmarin, fost miliţian de sector. Individul e un pericol public şi trebuie demascat. Operativ! Propun să activăm organele.

— Ce organe? întrebă baba Smirna.

— Ăăă... Poliția.

Se produse vacarm şi, pentru a-l potoli cât de cât, administratorul fu nevoit să-şi scoată pantoful şi să izbească cu el în masă.

— Linişte! ceru autoritar. Să ne păstrăm calmul! Să nu cedăm nervilor! După care urmă la fel de tranşant: Supunem recomandarea la vot. Cine e de acord?

— Cu ce? se interesă cineva.

— Ca să chemăm poliția, îl lămuri administratorul. E sugestia domnului Rozmarin.

— Nu! se opuse preşedinta asociației. Mai bine îi anihilăm noi.

— Cum? Cu mâinile goale? ăia precis sunt dotați.

— Hait, bătu-i-ar bunul Dumnezeu! exclamă cu obidă baba Smirna. Cum de îi rabdă pământu'!

Între timp, se înapoie şi Pantaze — omul ce fusese trimis să cerceteze terenul, la etajul trei, unde locuia Relu.

— Ei? făcu administratorul.

— Tăcere, raportă iscoada. N-am observat mişcări suspecte.

— Asta mă pune şi mai tare pe gânduri, zise responsabila comisiei de cenzori. E acalmia dinaintea furtunii.

— Şi mie mi se pare anormal, interveni doamna Mimi, recent pensionată. De ce atâta fereală?

— Eu mi-am îndeplinit misiunea, îi asigură Pantaze. M-a tras curentu' la timpan cât am ascultat pe la uşă...

— Hai să formăm o delegație şi să abordăm, problema frontal, sugeră administratorul. Mergem la el.

— Perfect! sări prima preşedinta asociației. E cea mai nimerită soluție.

Doamna Mimi se arătă mai curând sceptică:

— E riscant. Dacă ne întind o cursă?

— Are dreptate, îi luă apărare femeia de serviciu. De ce să ne primejduim viața? Toți avem copii şi nepoți.

Mai vorbiră câțiva, pe urmă, treptat, elanul combativ scăzu vizibil, lăsând loc unei atmosfere defetiste. Iar când moş Pantaze — ieşit în răstimp pe hol — reveni cu ştirea că Relu şi haidamacii săi coborau scările, se instală panica, temperată anevoie de apelurile insistente la calm ale administratorului.

— Vin să ne atace! țipă isterizată responsabila comisiei de cenzori. Ce facem?

— Noroc că avem aici nişte sape şi lopeți, zise administratorul. Împărțindu-le, adăugă: Nu răspundeți provocărilor. Acționați numai în caz de necesitate şi în legitimă apărare.

— Trăsni-i-ar Maica Precista de bagabonți! blestemă baba Smirna. Ăştia-s diavoli trimişi să ne încerce.

— Ar putea fi şi o diversiune, se hazardă preşedinta asociației. Nu le cunoaştem planurile, ce urmăresc...

— Psssst! sâsâi administratorul brusc. Pregătiți-vă, vin!

Dincolo de palier, de undeva de sus, se propagau tropăituri grele, reverberând direct în creierii celor baricadați în uscătorie. Ecourile se amplificară monstruos, până dispărură cu totul şi uşa răsună ca o toacă izbită de ciocan.

— Nu deschideți! imploră doamna Mimi împreunându-şi palmele a rugăciune. Simt că leşin.

Lovitura în uşă se repetă, apoi se lăsă liniştea şi asediații înregistrară clar un glas răguşit:

— Sunt înăuntru, dom' Relu. Țin un fel de adunare, mi-a spus nevastă-mea.

— Exact asta ne trebuie, veni răspunsul. Să rezolvăm chestiunea definitiv.

Abia în clipa aceea administratorul realiză că, în spaima generală, uitase să răsucească yala. Vru să-şi repare iute greşeala, însă nu mai avu când, căci Relu şi ai săi se proțăpiră în

prag, cu figurile încruntate şi cu braţele noduroase încrucişate pe piept.

— Domnu Cucu — se adresă administratorului — cred că a sosit vremea să punem odată punctul pe „i”! Ce rost are s-o mai tărăgănăm?

Luat prin surprindere, administratorul fu incapabil să articuleze un cuvânt, şi Relu vorbi mai departe:

— Am fost cu băieţii ăştia pe acoperiş. Sunt de acord să ne pună ţiglă, luna viitoare. La revedere!

OPŢIUNEA

Deschizând ziarul, studentul Alecu citi pe pagina din centru: „UN CAZ RARISIM”.

După ce bău o gură de cafea, continuă: „Concediat în urmă cu trei luni, inginerul naval Tulipan Creastă, animat de spirit întreprinzător, se dedică stupăritului. În afară de asta, se mai ocupa cu strângerea melcilor şi a ciupercilor comestibile, cât şi cu recoltarea plantelor medicinale din flora spontană. Spre neşansa lui, însă, alaltăieri a fost ţinta unui atac masiv din partea familiilor de albine, datorită căruia, având ochii umflaţi, n-a mai văzut pe unde calcă şi a nimerit în groapa cu var, găsindu-şi un tragic sfârşit”.

Alecu împături jurnalul şi sorbi pe îndelete restul de cafea. Era cam amară, ar fi trebuit să pună mai mult zahăr, dar, fiindu-i lene, nu se îndura să se scoale de pe extensibilul comod. Când sosi Vasi — prietenul şi colegul de facultate — îi află tot lungit, cu un muc de ţigară fumegând-i în colţul gurii. Afişa o mină atât de apatică, încât Vasi crezu că e bolnav sau că păţise ceva extrem de neplăcut.

— N-am nimic, îl asigură Alecu. Ţi se pare.

— N-arăți prea grozav, zău... Da', mă rog, dacă tu spui că-i în regulă...

— Fii calm, totu-i în ordine.

Vasi extrase din mapă un teanc de caiete şi, răsfoindu-le, zise precipitat:

— Ți-am adus cursurile, să le copiezi. N-ai prea dat semestrul ăsta pe la ore.

— Am avut probleme... o groază...

— Atenție, să nu pierzi anul. Ar fi păcat.

Alecu zâmbi vag-misterios şi-şi scărpină obrajii înțeleniți de-o barbă roşcată, deasă, cățărată până sub pleoape.

— Nu te îngrijora degeaba, mormăi gazda. Recuperez eu.

Înainte de a pleca, Vasi îl întrebă, nemaiputându-şi struni curiozitatea:

— Al cui e calul şi căruța din curte?

— Ale noastre.

— N-am ştiut că aveți atelaj. Bine, te las — mai adăugă şi dispăru zorit.

Peste vreo două săptămâni, Vasi, poposind pe terenul de tenis al universității, trase cu urechea, în timp ce îşi încălța adidaşii. Vorbea o studentă suplă, cu plete linse, îmbrăcată în ginşi.

— ... Ieri l-au descoperit... pe la şase... în râpa din Dealul Mărului. Iapa mai sufla... dar omul... chisăliță...

Invadat de-o bănuială sumbră, Vasi renunță la fotbal şi alergă direct la Alecu. Ajuns la acasa acestuia, abia-şi mai stăpânea tremurul ce-i dădea senzația că e pe cale de-a se dezintegra. Îl întâmpină chiar amicul său, înalt, slab, cu aceeaşi fizionomie blazată arborată şi la precedenta sa vizită.

— Trăieşti!?... strigă Vasi înviorându-se miraculos. Mamă, ce sperietură am păpat!

La mimica nedumerită a celuilalt, Vasi îi relată ce auzise la baza sportivă şi cum de crezuse că era vizat el.

— Din toate astea, singurul lucru adevărat e că m-am lăsat de studenție, rosti Alecu.

— Ceee?!... Şi ce faci, ce-ai de gând?

— Adun dude. Am o prelată extra şi nu există nici un risc. Azi, de pildă, am umplut un butoi de o sută de kilograme.